

Els Drets de l'Infant

Els Drets de l'Infant

La Convenció sobre els Drets de l'Infant
Els Protocols Facultatius • La Resolució
del Parlament de Catalunya

R O S
S E N
S A T

T COMISSIÓ DE
LA INFÀNCIA
DE "JUSTÍCIA I PAU"

Diputació
Barcelona
xarxa de municipis

Ajuntament de Barcelona
Regidoria de Dona i Drets Civils

Ajuntament de Barcelona
Institut d'Educació

© Per a aquesta edició: Associació de Mestres Rosa Sensat, juny 2006
Av. de les Drassanes, 3 - 08001 Barcelona
Tel.: 934 817 373 - Fax: 933 017 550
E-mail: associacio@rosasensat.org
<http://www.rosasensat.org>

Impressió a Gráficas y Encuadernaciones Reunidas, S.A.

Dipòsit Legal: B-13.692-2006

Índex

Introducció a la Convenció de les Nacions Unides sobre els Drets de Infant	7
La Convenció sobre els Drets de Infant	11
Preàmbul	13
Part I	15
Part II	32
Part III	35
Protocols Facultatius	39
Protocol facultatiu de la Convenció sobre els Drets de l'Infant relatiu a la venda d'infants, la prostitució infantil i la utilització dels infants en la pornografia	41
Protocol facultatiu de la Convenció sobre els Drets de l'Infant relatiu a la participació d'infants en els conflictes armats	51
Resolució 194/III del Parlament de Catalunya, sobre els Drets de la Infància	59
Índex temàtic dels articles de la convenció	63

Introducció a la Convenció de les Nacions Unides sobre els Drets de l'Infant

Antecedents

Amb la Convenció van culminar tots els esforços realitzats al llarg del segle XX per definir els drets dels infants. Hi ha un paral·lelisme entre el procés de conceptualització d'aquests drets de l'infant i la gradual acceptació del principi segons el qual els infants, en fer-se grans, es fan cada vegada més capaços d'opinar sobre l'aplicació pràctica dels seus drets. I això, tant pel que fa als infants petits com als adolescents.

El conjunt de drets que recull la Convenció va començar a establir-se amb la Declaració de Ginebra de 1923. Aquest text constituí el programa d'acció de l'associació que l'anglesa Eglantyne Jebb havia creat per organitzar, un cop acabada la I Guerra Mundial, la protecció de la infància, primer a la Gran Bretanya i després a tot el món. L'organització s'anomenava Save the Children Fund, «Fundació Salveu Els Infants». I aquesta primera Carta de la Infantesa deia que l'infant ha de poder desenvolupar-se d'una manera normal, materialment i espiritualment; que s'ha d'atendre l'infant en totes les situacions que enumera; que aquest té preferència assistencial en cas de desastre; que se l'ha de posar en condicions de guanyar-se la vida i protegir contra qualsevol explotació; i, finalment, que ha de ser pujat en el sentiment de la solidaritat humana.

Cadascun dels cinc punts de la Declaració de Ginebra respon a una experiència viscuda, a una inquietud o a una realització d'algú que coneix l'infant, que sap que li cal i que en té una visió. Fa bona, així, la idea que el dret no es crea, sinó que es descobreix; que els drets humans, ara els drets humans dels infants, no s'atorguen, sinó que es proclamen. A més, la Declaració de Ginebra no és tributària de cap text anterior com ha succeït amb altres declaracions de drets humans; és original, va sorgir amb força espontània d'unes vivències i d'una trajectòria de vida personals. És poc coneguda, però constitueix el germen de tot. I no fou més potenciada com hauria merescut perquè l'esclat de la II Guerra Mundial ho impedí.

En el clima de restauració dels drets humans que es vivia al final de l'altra gran conflagració mundial del segle passat, s'empregueren els treballs per a la Carta de la Infantesa de les Nacions Unides. Era l'any 1946, l'any que es va crear la UNICEF, la UNESCO, l'OMS, l'any en que es va iniciar la redacció de la Declaració Universal dels Drets Humans. Però la Carta dels Infants no va acabar-se fins tretze anys més tard. S'aprovà solemnement, per unanimitat, el 20 de novembre de 1959, per la Resolució 1386 (XIV) de l'Assemblea General de les Nacions Unides. El mateix dia s'adoptava la Resolució 1387 (XIV), que recomanava de donar la màxima publicitat i divulgació possibles a aquesta Declaració. En el seu contingut s'hi troba el que ja hi havia a la Declaració de Ginebra i s'hi afegí el que les noves conquestes socials ja feien indispensable d'incloure-hi, com el dret a la salut, a la seguretat social, a l'educació obligatòria, el dret al joc, a un nom i una nacionalitat, a ser format en un esperit de tolerància i pau.

Ni la Declaració de Ginebra ni la Declaració Universal dels Drets de l'Infant de les Nacions Unides de 1959 eren textos jurídicament vinculants. No s'hauria hagut de parlar, doncs, de *drets*, ja que, pròpiament, només eren principis generals en documents declaratius. Però amb això es pretenia donar-hi més èmfasi. I s'ha de dir que tingueren una gran influència en la protecció dels infants i en l'evolució del concepte mateix d'infantesa. Altrament, aquestes dues declaracions contenien tan sols drets socials. No havia arribat el moment, encara, de reconèixer drets civils als infants.

La dècada dels setanta va acabar amb la proclamació, per l'Assemblea General de les Nacions Unides, del 1979 com a Any Internacional de l'Infant. Fou l'ocasió de consolidar i estimular un canvi substancial en la concepció de la infantesa. Ara ja es reconeixien les competències de l'infant. Ara ja era possible de reconèixer-li drets civils i atribuir-li responsabilitats.

Aprovació i significat de la Convenció

L'elaboració de la Convenció s'inicià la mateixa vigília d'aquell Any Internacional i no s'aprovà, després de moltes vicissituds, fins al 20 de novembre de 1989, o sigui, trenta anys més tard, dia per dia, de la proclamació de la Declaració Universal dels Drets de l'Infant. L'Estat espanyol la va ratificar el 21 de desembre de 1990 i va entrar en vigor el 5 de gener de 1991. Per commemorar l'aprovació de la Convenció, anualment, el 20 de novembre se celebra el Dia dels Drets de l'Infant.

A més de convertir en drets els principis de la Declaració, els amplià de forma significativa. El seu contingut es pot resumir en set grans apartats: a) defineix l'infant dient que és la persona fins als divuit anys, és a dir, fins a la majoria d'edat, b) afirma com a principis bàsics la no-discriminació, la prevalença de l'interès superior de l'infant, el dret a la vida i el respecte a l'opinió de l'infant; c) li reconeix drets civils i polítics (és la novetat més important de la Convenció); d) enumera els drets que fan referència a la vida familiar i preveu alternatives quan aquesta falla; e) desenvolupa el dret a la salut i el benestar; f) estableix el dret a l'educació, l'esbarjo i a la vida cultural; i g) determina tot un seguit de mesures especials de protecció per als supòsits d'exploació, de maltractaments i regula la justícia juvenil.

El text de la Convenció va deixar insatisfet en algun aspecte. Un d'ells fou l'apartat segon de l'article 38, segons el qual les persones de més de quinze anys ja podien participar en conflictes armats. Tothom és conscient del mal irreparable que sofreixen els infants soldats. Per això les Nacions Unides van elaborar un protocol facultatiu que ho impedeix, segons Resolució de l'Assemblea General A/RES/54/263 de 25 de maig de 2000, que l'Estat espanyol va signar el 6 de setembre d'aquell mateix any i va ratificar el 8 de març de 2002; va entrar en vigor el 12 de febrer de 2002. Per la mateixa Resolució, les Nacions Unides van establir un altre protocol facultatiu sobre la venda, prostitució i pornografia infantil. L'Estat espanyol el va signar el mateix dia que l'anterior i el ratificà el 18 de desembre de 2001; va entrar en vigor el 18 de gener de 2002. Completen la Convenció, però són instruments facultatius; obliguen a qui els hagi firmat.

La paraula *infant* es va voler conservar a l'article primer de la Convenció per designar la persona objecte d'aquest text. De fet potser hauria de parlar d'infant, adolescent i jove menor d'edat, a fi que tots els nois i noies que encara no han complert els divuit anys s'hi sentin plenament identificats. Però es va voler evitar la paraula *menor* per la connotació negativa que pogués tenir i per un regust massa jurídic.

Es pot dir que la Convenció és un text universal i indivisible, en el sentit que és per a tot infant i que no hi ha cap prioritat en els drets que conté; és a dir, que tots els drets són igualment importants, tant els anomenats de participació (els drets civils) com els de supervivència (drets socials com la salut, el benestar, la vivenda, etc.). A més, hi ha un equilibri entre els drets de l'infant com a persona i la funció vital de cura i protecció que incumbeix als pares. No dóna lloc a cap contradicció entre els drets de l'infant i els drets dels pares. Conté drets dels pares. I les

responsabilitats dels infants dimanen particularment de l'exercici dels seus drets civils.

La Convenció obliga els estats a adaptar les legislacions nacionals a la normativa que estableix i a presentar periòdicament informes sobre la seva aplicació. Catalunya ha volgut adherir-s'hi formalment mitjançant la Resolució del Parlament 194/III, de 7 de març de 1991, sobre els drets de la infància. Ha estat la seva manera de ratificar-la.

El compliment de la Convenció depèn, en molta gran part, de la seva difusió. Els drets tenen molt poca significació si no són coneguts per aquells a qui afecten: infants, pares, professionals de la infància, els poders públics. I els drets de la Convenció els han de saber *alhora* grans i petits. La recomanació que es va fer de divulgar la Declaració de 1959, es converteix ara en un imperatiu que recull l'article 42 de la Convenció, que diu: «Els estats membres es comprometen a donar a conèixer àmpliament els principis i les disposicions d'aquesta Convenció per mitjans eficaços i adequats, tant a infants com a adults». La present publicació vol contribuir-hi.

En aquesta edició, al costat del text literal s'hi col·loca, costat per costat, un resum no oficial de les disposicions principals. És la versió realitzada per l'organització no governamental Defensa dels Infants-Internacional, la qual participà activament en l'elaboració de la Convenció. Per tant, és un extracte fiable, divulgat per la UNICEF, que en possibilita una visió global immediata, per passar després a la redacció definitiva dels preceptes. Un senzill índex temàtic facilita la identificació de l'article que ens interessa.

La Convenció sobre els Drets de l'Infant

Adoptada per l'Assemblea General de les
Nacions Unides el 20 de novembre de 1989
(traducció publicada per l'Institut de Drets
Humans de Catalunya)

Preàmbul

Els estats membres d'aquesta Convenció,

Considerant que, d'acord amb els principis proclamats a la Carta de les Nacions Unides, el reconeixement de la dignitat inherent i dels drets iguals i inalienables de tots els membres de la família humana són el fonament de la llibertat, la justícia i la pau del món,

Tenint present que els pobles de les Nacions Unides, a la Carta, han reafirmat la seva fe en els drets humans fonamentals i en la dignitat de promoure el progrés social i elevar el nivell de vida dins d'un concepte més ampli de llibertat,

Reconeixent que les Nacions Unides, en la Declaració Universal dels Drets Humans, han proclamat i acordat que tothom té tots els drets i llibertats que hi són enunciats sense cap classe de distinció per raó de raça, color, sexe, llengua, religió, opinió política o d'altra mena, d'origen nacional o social, posició econòmica, naixement o qualsevol altra condició,

Recordant que, a la Declaració Universal dels Drets Humans, les Nacions Unides han proclamat que la infància té dret a una assistència i atenció especials,

Amb el convenciment que la família, com a grup fonamental de la societat i com a medi natural per al creixement i el benestar de tots els seus membres, i particularment dels infants, ha de rebre la protecció i l'assistència necessàries per a poder assumir plenament les seves responsabilitats dins de la comunitat,

Reconeixent que l'infant, per aconseguir un desenvolupament ple i harmoniós de la seva personalitat, ha de créixer en un medi familiar, en una atmosfera de felicitat, amor i comprensió,

Considerant que l'infant ha de ser preparat per a viure una vida individual en la societat i educat en l'esperit dels ideals proclamats a la Carta de les Nacions Unides, i especialment en un esperit de pau, tolerància, dignitat, llibertat, igualtat i solidaritat,

Resum no oficial de la Convenció

Preàmbul

El preàmbul recorda els principis fonamentals de les Nacions Unides i les disposicions específiques d'alguns tractats i declaracions relatius als drets de l'home; reafirma la necessitat de proporcionar als infants la cura i l'assistència especials a causa de la seva vulnerabilitat; subratlla de manera especial la responsabilitat primordial de la família pel que fa a la protecció i l'assistència, la necessitat d'una protecció jurídica i no jurídica de l'infant abans i després del naixement, la importància del respecte dels valors culturals de la comunitat de l'infant i el paper vital de la cooperació internacional perquè els drets de l'infant es facin realitat.

Tenint present que la necessitat de prestar atenció especial a l'infant ha estat estatuïda a la Declaració dels Drets de l'Infant de Ginebra de 1924 i a la Declaració de Drets de l'Infant adoptada per les Nacions Unides el 1959, i reconeguda a la Declaració Universal dels Drets Humans, al Pacte Internacional sobre Drets Civils i Polítics (particularment els articles 23 i 24), al Pacte Internacional sobre Drets Econòmics, Socials i Culturals (especialment a l'article 10) i als estatuts i normatives de les institucions especialitzades i de les organitzacions internacionals relacionades amb el benestar dels infants,

Tenint present que, tal com assenyala la Declaració dels Drets de l'Infant adoptada per l'Assemblea General de les Nacions Unides de 20 de novembre de 1959, «l'infant, per raó de la seva immaduresa mental i física, necessita atenció i salvaguarda especials, i protecció legal adequada, tant abans del seu naixement com després»,

Recordant les disposicions de la Declaració sobre els principis legals i socials referits a la protecció i el benestar de l'infant, amb especial referència a l'acolliment i a l'adopció nacional i internacional (Resolució 41/85 de l'Assemblea General de 3 de desembre de 1986); les Normes mínimes de les Nacions Unides per a l'administració de la justícia de menors («Normes de Beijing») (Resolució 40/33 de l'Assemblea General de 14 de desembre de 1975); Declaració sobre la protecció de la dona i l'infant en estats de emergència o de conflicte armat (Resolució 3318, XXIX) de l'Assemblea General de 14 de desembre de 1975,

Reconeixent que a tots els països del món hi ha infants que viuen en condicions excepcionalment difícils i que aquests infants necessiten una consideració especial,

Valorant degudament la importància de les tradicions i dels valors culturals de cada poble per a la protecció i el desenvolupament harmoniós de l'infant,

Reconeixent la importància de la cooperació internacional per a millorar les condicions de vida dels infants a tots els països, i particularment als països en vies de desenvolupament,

Han acordat el que segueix:

Part I

Article 1

Pel que fa a aquesta Convenció, s'entén per infant tot ésser humà menor de 18 anys, tret que en virtut de la llei que li sigui aplicable hagi assolit la majoria d'edat abans.

Article 2

1. Els Estats membres han de respectar els drets enunciats en aquesta Convenció i assegurar-los a tots els infants sota la seva jurisdicció sense cap mena de discriminació, independentment de la raça, el color, el sexe, la llengua, la religió, l'opinió política o d'altra mena, l'origen nacional, ètnic o social, la posició econòmica, la incapacitat física, el naixement o qualsevol altra condició de l'infant, dels seus pares o dels seus tutors legals.

2. Els Estats membres prendran totes les mesures adequades per assegurar que l'infant estigui protegit contra tota classe de discriminació o càstig per mor de la condició, les activitats, les opinions expressades o de les creences dels seus pares, tutors legals o familiars de l'infant.

Article 3

1. En totes les accions que concerneixen l'infant, tant si són portades a terme per institucions de benestar social públiques o privades, tribunals de justícia, autoritats administratives o cossos legislatius, la consideració principal ha de ser l'interès primordial de l'infant.

2. Els Estats membres es comprometen a assegurar als infants tota la protecció i atenció necessàries per a llur benestar, tenint en compte els drets i els deures del seus pares, tutors legals o d'altres persones que en tinguin la responsabilitat legal i, amb aquest fi, han de prendre totes les mesures legislatives i administratives adequades.

3. Els Estats membres han d'assegurar que les institucions, els

Definició d'infant

S'entén per infant tot ésser humà des del seu naixement fins als divuit anys d'edat, llevat que legalment hagi aconseguit abans la majoria d'edat.

No-discriminació

Els Estats han de garantir els drets d'aquesta Convenció a tot infant, sense excepció; i hauran de prendre les mesures que calguin per protegir els infants de tota classe de discriminació.

Interès superior de l'infant

Totes les mesures respecte a un infant han d'estar basades principalment en la seva consideració i el seu interès. Correspon a l'Estat d'assegurar una protecció i cura adequades, quan els pares o altres persones no tinguin capacitat per a fer-ho.

serveis i els equipaments responsables de l'atenció o la protecció dels infants compleixin les normes establertes per l'autoritat competent, especialment pel que fa a la seguretat, la salubritat, el nombre i la competència del personal, i també que hi hagi supervisió professional.

Article 4

Els Estats membres han d'adoptar totes les mesures legislatives, administratives i d'altres d'adequades per fer efectius els drets reconeguts en aquesta Convenció. Pel que fa als drets econòmics, socials i culturals, els Estats membres han de prendre aquestes mesures tant com els ho permetin els seus recursos i, si fos necessari, dins del marc de la cooperació internacional.

Article 5

Els estats membres han de respectar les responsabilitats, els drets i els deures dels pares i, si fos el cas, els dels membres de la família extensa o de la comunitat d'acord amb els usos locals, dels tutors legals o altres persones que en tinguin la responsabilitat i d'acord amb el desenvolupament de les capacitats de l'infant donar-li la direcció i la guia adequades perquè pugui exercir els drets reconeguts en aquesta Convenció.

Article 6

1. Els Estats membres reconeixen que tot infant té el dret intrínsec a la vida.
2. Els Estats membres han d'assegurar al màxim possible la supervivència i el desenvolupament de l'infant.

Article 7

1. L'infant ha de ser enregistrat immediatament després del seu naixement i des d'aquest moment té dret a un nom, a tenir una nacionalitat i, fins on sigui possible, el dret a conèixer els seus pares i a ser pujat per ells.
2. Els Estats membres han d'assegurar l'efectivitat d'aquests drets d'acord amb la seva legislació nacional i les obligacions

Aplicació dels drets

És obligatori per a l'Estat adoptar les mesures necessàries per donar efectivitat a tots els drets reconeguts en la present Convenció.

Direcció i orientació paternes

És obligatori per a l'Estat respectar els drets i els deures dels pares o de familiars que siguin legalment responsables en ordre a donar-li, d'acord amb el desenvolupament de les capacitats de l'infant, la guia adequada per a exercir els seus drets.

Superviència i desenvolupament

Tot infant té el dret intrínsec a la vida i és obligació de l'Estat de garantir la seva superviència i el seu desenvolupament.

Nom i nacionalitat

Tot infant té dret a un nom des del seu naixement i a obtenir una nacionalitat.

concretes en virtut dels acords internacionals en aquest camp, especialment quan altrament l'infant mancaria de nacionalitat.

Article 8

1. Els Estats membres es comprometen a respectar el dret de l'infant a preservar la seva identitat, incloent-hi la nacionalitat, el nom i el parentiu familiar, d'acord amb la llei i sense interferències il·lícites.

2. Si un infant fos privat il·legalment d'algun dels elements de la seva identitat, o de tots, els Estats membres li prestaran l'assistència i la protecció adequades amb la finalitat de restablir ràpidament la seva identitat.

Article 9

1. Els Estats membres vetllaran perquè l'infant no sigui separat dels seus pares contra llur voluntat, tret de quan les autoritats competents, d'acord amb la legislació i els procediments aplicables, decideixin que aquesta separació és necessària per a l'interès primordial de l'infant. Aquesta decisió pot ser necessària en casos especials, com quan els pares maltracten o abandonen l'infant o quan els pares viuen separats i s'ha de prendre una decisió sobre el lloc de residència de l'infant.

2. En qualsevol procediment relatiu al paràgraf 1, totes les parts interessades han de tenir l'oportunitat de participar-hi i de donar a conèixer la seva opinió.

3. Els Estats membres han de respectar el dret de l'infant separat d'un dels seus pares o d'ambdós de tenir relacions personals i contacte directe amb tots dos regularment, tret de si això va contra el seu interès primordial.

4. Quan aquesta separació sigui el resultat d'una mesura presa per un Estat membre, com ara la detenció, l'empresonament, l'exili, la deportació o la mort (inclosa la mort per qualsevol causa mentre la persona estigui sota la custòdia de l'Estat) d'un dels pares de l'infant o de tots dos, o de l'infant, l'Estat membre, quan li ho demanin, ha de donar la informació essencial sobre el lloc on es troben el membre o els membres absents de la família a l'infant, als pares o, si convé, a un altre membre de la família, tret que amb això l'infant pogués resultar perjudicat. A més, els Estats membres s'han d'assegurar que la presentació

Preservació de la identitat

L'Estat té l'obligació de protegir i, si cal, restablir la identitat de l'infant, en cas que es veïés privat de part o de tots els elements de la seva identitat, com ara nom, nacionalitat i vincles familiars.

Separació dels pares

És un dret de l'infant viure amb els seus pares, excepte en els casos en què la separació sigui necessària de cara a l'interès superior del mateix infant. És dret de l'infant mantenir contacte directe amb ambdós pares, si està separat d'un o de tots dos. Correspon a l'Estat responsabilitzar-se d'aquest aspecte en cas que la separació hagi estat produïda per la seva acció.

d'aquesta petició no comporti conseqüències adverses per a la persona o les persones implicades.

Reunificació familiar

És dret dels infants i dels seus pares sortir de qualsevol país i entrar en el propi, amb vista a la reunificació familiar o al manteniment de la relació entre pares i fills.

Article 10

1. D'acord amb l'obligació dels Estats membres segons l'article 9, paràgraf 1, tota sol·licitud feta per un infant o pels seus pares per entrar en un Estat membre o sortir-ne amb l'objectiu de reunificar la família, han de ser tramitades pels Estats membres positivament, humanament i expeditivament. A més, els Estats membres han d'assegurar que la presentació d'aquesta sol·licitud no tingui conseqüències adverses per als sol·licitants ni per als seus familiars.

2. Un infant els pares del qual visquin en Estats diferents té el dret de tenir relacions personals i contactes directes amb tots dos progenitors amb regularitat, tret de circumstàncies excepcionals. Amb aquesta finalitat, i d'acord amb els deures dels Estats membres establerts a l'article 9, paràgraf 2, els Estats membres han de respectar el dret de l'infant i dels seus pares a sortir de qualsevol país, fins i tot del propi, i d'entrar al seu propi país. El dret a sortir de qualsevol país solament estarà subjecte a les restriccions legals i que siguin necessàries per a protegir la seguretat nacional, l'ordre públic, la salut o la moral públiques o els drets i les llibertats d'altres persones, i en consonància amb els altres drets reconeguts en aquesta Convenció.

Retencions i trasllats il·lícits

És obligació de l'Estat adoptar les mesures que calguin per tal de lluitar contra les retencions i trasllats il·lícits d'infants a l'estranger, tant si és per un dels seus pares com per una tercera persona.

Article 11

1. Els Estats membres han de prendre mesures per evitar el trasllat il·lícit d'infants a l'estranger i que siguin retinguts il·lícitament.

2. Amb aquesta finalitat, els Estats membres han de promoure l'establiment d'acords bilaterals o multilaterals, o l'adhesió als acords existents.

L'opinió de l'infant

L'infant té dret a expressar la seva opinió i que aquesta sigui tinguda en compte en tots els assumptes que l'afectin.

Article 12

1. Els Estats membres han d'assegurar a l'infant amb capacitat de formar un judici propi el dret a manifestar la seva opinió en tots els afers que l'afectin. Les opinions de l'infant han de ser tingudes en compte segons la seva edat i maduresa.

2. Amb aquesta finalitat, l'infant han de tenir especialment l'oportunitat de ser escoltat en qualsevol procediment judicial o administratiu que l'afecti, bé directament, bé per mitjà d'un representant o d'una institució adequada, d'acord amb les normes de procediment de la legislació.

Article 13

1. L'infant té el dret a la llibertat d'expressió; aquest dret inclou el dret a cercar, rebre, i difondre informació i idees de tota mena, sense consideració de fronteres, sigui oralment, per escrit, o impreses en forma d'art o per qualsevol altre mitjà triat per l'infant.

2. L'exercici d'aquest dret pot estar subjecte a algunes restriccions, que seran només les que prevegi la llei i que siguin necessàries:

- a) per respecte als drets o a la reputació d'altri; o
- b) per a la protecció de la seguretat nacional, de l'ordre públic o de la salut o la moral públiques.

Article 14

1. Els Estats membres han de respectar el dret de l'infant a la llibertat de pensament, de consciència i de religió.

2. Els Estats membres han de respectar els drets i els deures dels pares i, si convé, dels tutors legals, a dirigir l'infant en l'exercici del seu dret d'acord amb el desenvolupament de les seves facultats.

3. La llibertat a manifestar la pròpia religió o les pròpies creences només pot tenir les limitacions legals necessàries per a protegir la seguretat, l'ordre, la salut o la moral públiques, i els drets i les llibertats fonamentals dels altres.

Article 15

1. Els Estats membres reconeixen els drets de l'infant a la llibertat d'associació i a la llibertat de reunió pacífica.

2. En l'exercici d'aquests drets no hi ha d'haver més restriccions que les establertes de conformitat amb la llei i que siguin necessàries en una societat democràtica en interès de la seguretat nacional o pública, l'ordre públic, la protecció de la salut o la moral públiques, o la protecció dels drets dels altres.

Llibertat d'expressió

Tot infant té dret a cercar, rebre i difondre informacions i idees de tota classe, sempre que això no perjudiqui els drets dels altres.

Llibertat de pensament, consciència i religió

L'infant té dret a la llibertat de pensament, de consciència i de religió sota el guiatge dels seus pares, d'acord amb el desenvolupament de les seves facultats, i de conformitat amb les limitacions establertes per la llei.

Llibertat d'associació

Tot infant té dret a la llibertat d'associació i de celebrar reunions, sempre que això no vagi contra els drets dels altres.

Protecció de la vida privada

Tot infant té dret a no ser objecte d'ingerències en la seva vida privada, família, domicili i correspondència, i a no ser atacat en el seu honor.

Accés a la informació adequada

Els mitjans de comunicació social compleixen un paper important pel que fa a la difusió d'informació destinada als infants, que tingui com a finalitat promoure el seu benestar moral, el coneixement i comprensió entre els pobles, i que respecti la cultura de l'infant. És obligació de l'Estat prendre mesures de promoció respecte a això i protegir l'infant contra tota informació i material perjudicial per al seu benestar.

Responsabilitat dels pares

És responsabilitat primordial d'ambdós pares la criança dels infants i és deure de l'Estat brindar-los assistència en aquesta tasca.

Article 16

1. Cap infant no pot ser subjecte d'interferències arbitràries o il·legals en la seva vida privada, la seva família, domicili o correspondència, ni d'atacs il·legals al seu honor i reputació.
2. L'infant té dret a la protecció de la llei contra aquestes interferències o atacs.

Article 17

Els Estats membres reconeixen la importància de la funció dels mitjans de comunicació i han de vetllar perquè l'infant tingui accés a informacions procedents de diverses fonts nacionals i internacionals, especialment les que tenen per finalitat promoure el seu benestar social, espiritual i moral, i la seva salut física i mental. Amb aquesta finalitat, els Estats membres:

1. Han d'encoratjar els mitjans de comunicació social a difondre informació i materials informatius que siguin beneficiosos socialment i culturalment per a l'infant d'acord amb l'esperit de l'article 29;
2. Han de promoure la cooperació internacional en la producció, l'intercanvi i la difusió d'aquesta informació i d'aquest material informatiu procedent de diverses fonts nacionals i internacionals;
3. Han d'encoratjar la producció i la difusió de llibres infantils;
4. Han d'encoratjar els mitjans de comunicació per tenir una atenció especial a les necessitats lingüístiques de l'infant que pertany a un grup minoritari o que sigui indígena;
5. Han de promoure el desenvolupament de la normativa adequada per a protegir l'infant de la informació o del material informatiu perjudicial per al seu benestar tenint en compte les disposicions dels articles 13 i 18.

Article 18

1. Els Estats membres han d'esmerçar els seus millors esforços a assegurar el reconeixement del principi que el pare i la mare tenen responsabilitats comunes en l'educació i el desenvolupament de l'infant. Els pares o, si falten, els tutors legals tenen la responsabilitat primordial de l'educació i el desenvolupament de l'infant. L' preocupació fonamental ha de ser l'interès primordial de l'infant.

2. Amb la finalitat de promoure i garantir els drets enunciats en aquesta Convenció, els Estats membres han de donar l'ajut oportú als pares i tutors perquè puguin acomplir les seves responsabilitats d'educar l'infant i han d'assegurar la creació d'institucions, equipaments i serveis per a l'atenció dels infants.

3. Els Estats membres han de prendre totes les mesures apropiades perquè els infants de pares que treballen es beneficiïn dels serveis i equipaments de guarda d'infants a què tinguin dret.

Article 19

1. Els Estats membres han de prendre totes les mesures legislatives, administratives, socials i educatives apropiades per protegir l'infant contra totes les formes de violència física o mental, lesions, abusos, abandonament o tracte negligent, maltractament o explotació, inclosos els abusos sexuals, físics o mentals, mentre està sota la tutela dels seus pares, tutors legals o de qualsevol altra persona que en tingui la tutela.

2. Aquestes mesures protectores, si cal, han d'incloure procediments efectius per a l'establiment de programes socials, amb la finalitat de donar el suport necessari a l'infant i als que en tenen la tutela, i també per a d'altres maneres de prevenir, detectar, informar, derivar, investigar, tractar i seguir els casos de maltractaments descrits més amunt, a més de les actuacions judicials, si fossin necessàries.

Article 20

1. Un infant privat temporalment o permanentment del seu entorn familiar o quan per al seu interès primordial no es pugui permetre que hi romangui, té dret a la protecció i l'ajuda especials de l'Estat.

2. Els Estats membres, d'acord amb les seves legislacions nacionals, han d'assegurar una atenció alternativa a aquest infant.

3. Aquesta atenció pot comprendre, entre d'altres, l'acolliment familiar, la kafala de la llei islàmica, l'adopció o, si fos necessari, la col·locació en institucions apropiades per a l'atenció de l'infant. En considerar les solucions s'ha de prestar una especial atenció al fet que és desitjable que l'infant continuï la seva educació en el seu propi medi ètnic, religiós, cultural i lingüístic.

Protecció contra els maltractaments

És obligació de l'Estat protegir els infants de totes les formes de maltractaments perpetrades pels pares o qualsevol altra persona responsable de la seva cura i establir mesures preventives i de seguiment pel que fa al cas.

Protecció dels infants privats del seu ambient familiar

És obligació de l'Estat fornir una protecció especial als infants privats del seu ambient familiar i assegurar que puguin beneficiar-se d'alternatives apropiades que substituïxin l'atenció familiar o de la col·locació en un establiment apropiat, tenint en compte l'origen cultural de l'infant.

Adopció

En els Estats que reconeixen o permeten l'adopció, haurà de prevaldre sempre l'interès superior de l'infant i es tindran en compte totes les garanties necessàries per assegurar que l'adopció és admissible, així com les autoritzacions de les autoritats competents.

Infants refugiats

Una protecció especial serà proporcionada als infants considerats refugiats o que sol·licitin l'estatut de refugiats; i és obligació de l'Estat cooperar amb els organismes competents per garantir aquesta protecció i assistència.

Article 21

Els Estats membres que reconeixen o permeten l'adopció han d'assegurar que la consideració principal sigui l'interès primordial de l'infant i:

1. Han de vetllar perquè l'adopció de l'infant només sigui autoritzada per les autoritats competents, les quals han de determinar, d'acord amb la llei i les normatives aplicables, i tota la informació pertinent i fidedigna, que l'adopció es pot permetre en vista de la situació jurídica de l'infant en relació amb els seus pares, parents o tutors legals, i que, si n'és un requisit, les persones implicades hagin donat el consentiment informat per a l'adopció amb tot l'assessorament que pugui ser necessari;
2. Han de reconèixer que si l'infant no pot ser col·locat en una família d'acolliment o adoptiva, o no hi ha manera adequada d'atendre'l en el seu país d'origen, l'adopció entre països pot ser considerada com un mitjà alternatiu de l'atenció a la infància;
3. Han de prendre totes les mesures convenients per assegurar que l'infant objecte d'adopció entre països gaudeixi de totes les salvaguardes i garanties equivalents a les de l'adopció nacional;
4. En l'adopció entre països han de prendre totes les mesures necessàries per a assegurar que l'adopció no proporcioni guanys econòmics indeguts als qui hi participin;
5. Quan escaigui, han de promoure els objectius d'aquest article pactant acords o convenis bilaterals o multilaterals i s'han d'esforçar a assegurar que la col·locació de l'infant en un altre país és duta a terme pels òrgans o les autoritats competents.

Article 22

1. Els Estats membres han de prendre les mesures apropiades perquè un infant que demana estatut de refugiat o que sigui considerat refugiat d'acord amb la llei i els procediments nacionals o internacionals, tant si va acompanyat pels seus pares com per un altra persona, rebí la protecció necessària i una assistència humanitària, i que gaudeixi dels drets aplicables enunciats en aquesta Convenció i en d'altres normatives de drets humans o de caràcter humanitari a què aquests Estats s'hagin adherit.
2. Amb aquesta finalitat, els Estats membres, si ho consideren

convenient, han de cooperar en qualsevol esforç fet per les Nacions Unides per protegir i ajudar aquest infant a trobar els seus pares o d'altres membres de la família, o de qualsevol infant refugiat per obtenir la informació necessària perquè es reuneixi amb la seva família. Quan ni els pares ni els altres membres de la família puguin ser localitzats, l'infant ha de tenir la mateixa protecció que qualsevol altre infant privat temporalment o definitivament del seu medi familiar pel motiu que sigui, tal com s'enuncia en aquesta Convenció.

Article 23

1. Els Estats membres reconeixen que l'infant disminuït físicament o mentalment ha de gaudir d'una vida plena i respectable en condicions que li assegurin dignitat, que li permetin d'arribar a valdre's per ell mateix i que li facilitin la participació activa en la comunitat.

2. Els Estats membres reconeixen el dret de l'infant disminuït a rebre atencions especials i vetllaran perquè, d'acord amb els recursos disponibles, es presti a l'infant beneficiari i als qui tinguin la responsabilitat de la seva cura l'ajuda sol·licitada, i que aquesta sigui l'adequada a la situació de l'infant i dels pares o d'altres persones que en tinguin cura.

3. En consideració a les necessitats especials de l'infant disminuït, l'ajuda donada d'acord amb el paràgraf 2 ha de ser gratuïta sempre que sigui possible, tenint en compte els recursos econòmics dels seus pares o de les altres persones que en tinguin cura, i ha d'anar destinada a assegurar que l'infant disminuït tingui accés efectiu a l'educació, la formació, els serveis d'atenció a la salut, la preparació per al treball, i les oportunitats d'esplai, i que rebi aquests serveis de manera adequada per a aconseguir la màxima integració social i desenvolupament individual possibles, inclòs el desenvolupament cultural, i espiritual.

4. Els Estats membres han de promoure, amb esperit de cooperació internacional, l'intercanvi d'informació adequada en el camp de l'atenció preventiva de la salut i del tractament mèdic, psicològic i funcional dels infants disminuïts, i la difusió d'informació concernent els mètodes de rehabilitació i els serveis d'ensenyament i de formació professional, i l'accés a

Infants disminuïts

Els infants mentalment o físicament disminuïts tenen dret a rebre atencions, educació i ensinistrament especials, destinats a assolir la seva autosuficiència i integració activa en la societat.

aquesta informació, amb l'objectiu que els Estats membres puguin millorar llur capacitat i coneixements i ampliar llur experiència en aquest camp. En aquest aspecte, s'han de tenir especialment en compte els països en vies de desenvolupament.

Salut i serveis mèdics

L'infant té dret a gaudir del més alt nivell possible de salut i a tenir accés a serveis mèdics i de rehabilitació, molt especialment en aquells serveis relacionats amb l'atenció primària de salut, les cures preventives i la disminució de la mortalitat infantil. L'Estat ha de prendre les mesures que calguin orientades a l'abolició de les pràctiques tradicionals perjudicials per a la salut dels infants.

Article 24

1. Els Estats membres reconeixen el dret de l'infant a gaudir del més alt nivell de salut possible i d'equipaments de tractament de les malalties i de restabliment de la salut. Els Estats integrants s'han d'esforçar a assegurar que cap infant no sigui privat del seu dret a accedir a aquests serveis.

2. Els Estats membres han d'assegurar la plena aplicació d'aquest dret i, especialment, han de prendre les mesures següents:

- a) Reduir la mortalitat dels nadons i dels infants.
 - b) Assegurar la prestació de l'assistència mèdica i l'atenció a la salut que siguin necessàries a tots els infants, posant l'èmfasi en el desenvolupament de l'atenció primària de la salut.
 - c) En el marc de l'atenció primària de la salut, combatre les malalties i la desnutrició mitjançant, entre d'altres coses, l'aplicació de la tecnologia de què es disposi i el subministrament d'aliments nutritius adequats i d'aigua potable neta, prenent en consideració els perills i els riscos de pol·lució ambiental.
 - d) Assegurar atenció sanitària prenatal i postnatal a les mares.
 - e) Vetllar perquè tots els sectors de la societat, i especialment els pares i els infants, estiguin informats, tinguin accés a l'educació i rebin suport en l'ús dels coneixements bàsics sobre la salut i la nutrició dels infants, els avantatges de l'alletament matern, la higiene i la sanitat ambiental, i la prevenció d'accidents.
 - f) Desenvolupar l'atenció sanitària preventiva, l'orientació dels pares i l'educació i els serveis de planificació familiar.
3. Els Estats membres han de prendre totes les mesures apropiades eficaces per bandejar les pràctiques tradicionals perjudicials per a la salut dels infants.
4. Els Estats membres es comprometen a promoure i encoratjar la cooperació internacional per aconseguir progressivament la realització plena dels drets reconeguts en aquest article.

Respecte a això, s'han de tenir en compte especialment les necessitats dels països en desenvolupament.

Article 25

Els Estats membres reconeixen el dret de l'infant que ha estat internat o bé col·locat en una família d'acolliment per les autoritats competents, amb la finalitat d'atendre, protegir o tractar la seva salut física o mental, a una revisió periòdica del tractament que rep i totes les altres circumstàncies rellevants en aquest internament o acolliment familiar.

Article 26

1. Els Estats membres han de reconèixer el dret de tots els infants a ser beneficiaris de la seguretat social i de les prestacions socials i han de prendre les mesures necessàries per a aconseguir la plena realització d'aquest dret d'acord amb la legislació nacional.

2. Les prestacions s'haurien de concedir, si fos el cas, tenint en compte els recursos i les circumstàncies de l'infant i de les persones que tinguin la responsabilitat del seu manteniment, i també tota altra consideració pertinent a una sol·licitud de prestacions feta per l'infant o en nom seu.

Article 27

1. Els Estats membres reconeixen el dret de tots els infants a un nivell de vida adequat al seu desenvolupament físic, mental, espiritual, moral i social.

2. Els pares o altres persones responsables de l'infant tenen l'obligació primordial d'assegurar, dins de les seves possibilitats econòmiques, les condicions de vida necessàries per al desenvolupament de l'infant.

3. Els Estats membres, d'acord amb les condicions nacionals i segons els seus mitjans, han de prendre les mesures apropiades per ajudar els pares i les altres persones responsables de l'infant a fer efectiu aquest dret i, en cas de necessitat, han de donar ajut material i programes de suport, principalment pel que fa a la nutrició, el vestit i l'habitatge.

Avaluació periòdica de l'internament

L'infant que ha d'estar internat per les autoritats competents per a la seva atenció, protecció o tractament de salut física o mental, té dret a una avaluació periòdica de totes les circumstàncies que van motivar el seu internament.

Seguretat social

Tot infant té dret a beneficiar-se de la seguretat social.

Nivell de vida

Tot infant té dret a beneficiar-se d'un nivell de vida adequat per al seu desenvolupament i és responsabilitat primordial dels seus pares que li proporcionin. És obligació de l'Estat adoptar mesures apropiades perquè aquesta responsabilitat pugui ser assumida i que ho sigui de fet, si cal mitjançant el pagament de la pensió alimentària.

4. Els Estats membres han de prendre les mesures pertinents per assegurar que els pares o altres persones que en tinguin la responsabilitat financera, satisfacin la pensió per a la manutenció i l'allotjament de l'infant, tant si viuen a l'Estat integrant com a l'estranger. Especialment, si la persona que té la responsabilitat financera de l'infant viu en un Estat diferent d'aquell on viu l'infant, els Estats integrants han de promoure l'adhesió als acords internacionals o la signatura d'aquests acords, a més de fer tota altra gestió pertinent.

Article 28

1. Els Estats membres reconeixen el dret de l'infant a l'educació, i amb l'objectiu d'aconseguir aquest dret progressivament i basant-se en la igualtat d'oportunitats, especialment han de:

- a) Implantar l'ensenyament primari obligatori i gratuït per a tothom.
- b) Fomentar el desenvolupament de formes diferents de l'ensenyament secundari, inclòs l'ensenyament general i el professional, i posar-lo a l'abast de tots els infants prenent les mesures pertinents, com ara implantant l'ensenyament gratuït i oferint ajut econòmic en cas de necessitat.
- c) Mitjançant qualsevol mitjà adequat, fer que l'ensenyament superior sigui accessible a tothom, segons la capacitat de cadascú.
- d) Posar a l'abast de tots els infants informació i orientació sobre les qüestions referents a l'educació i professionals.
- e) Prendre mesures per a encoratjar l'assistència regular a l'escola i reduir les taxes d'abandonament escolar.

2. Els Estats membres han de prendre totes les mesures adequades per assegurar que la disciplina escolar sigui administrada de manera compatible amb la dignitat humana de l'infant i de conformitat amb aquesta Convenció

3. Els Estats membres han de fomentar i encoratjar la cooperació internacional pel que fa a l'educació, especialment amb l'objectiu de contribuir a eliminar la ignorància i l'analfabetisme del món, i facilitar l'accés als coneixements científics i tècnics i als mètodes d'ensenyament moderns. En aquest aspecte, s'ha de tenir en compte especialment les necessitats dels països en desenvolupament.

Educació

Tot infant té dret a l'educació i l'Estat té l'obligació d'assegurar-li almenys l'educació primària gratuïta i obligatòria. L'aplicació de la disciplina escolar haurà de respectar la dignitat de l'infant com a persona humana.

Article 29

1. Els Estats membres convenen que l'educació de l'infant ha d'anar adreçada a:

- a) Desenvolupar tant com es pugui la personalitat, el talent i la capacitat mental i física de l'infant;
- b) Infondre en l'infant el respecte envers els seus pares, la seva pròpia identitat cultural, llengua i valors, i envers els valors nacionals del país on viu, del país d'on podria procedir i envers les civilitzacions diferents de la seva.
- c) Preparar l'infant a una vida responsable en una societat lliure, amb esperit de comprensió, pau, tolerància, igualtat entre els sexes i amistat entre tots els pobles, grups ètnics, nacionals i religiosos i persones d'origen indígena.
- d) Infondre en l'infant el respecte a l'entorn natural.

2. Cap punt d'aquest article o de l'article 28 ha de ser interpretat de manera que restringeixi la llibertat dels individus i de les entitats per a establir i dirigir institucions d'ensenyament, sempre que siguin respectats els principis del paràgraf 1 d'aquest article, i que l'educació donada en aquestes institucions s'ajusti a les normes mínimes de l'Estat.

Article 30

Als Estats on hi hagi minories ètniques, religioses o lingüístiques, o persones d'origen indígena, a l'infant que pertanyi a una minoria o que sigui indígena no se li pot negar mai, en comunitat amb els altres membres del seu grup, el dret a gaudir de la seva pròpia cultura, a professar i practicar la seva pròpia religió i a utilitzar la seva pròpia llengua.

Article 31

1. Els Estats membres reconeixen el dret de l'infant al descans i a l'esplai, al joc i a les activitats d'esbarjo adequades a la seva edat, i a participar lliurement en la vida cultural i les arts.

2. Els Estats membres han de respectar i promoure el dret de l'infant a participar plenament en la vida cultural i artística i han d'afavorir oportunitats de participació en activitats culturals, artístiques, recreatives i d'esplai.

Objectius de l'educació

Els Estats convenen que l'educació ha d'orientar-se al desplegament de la persona i les aptituds de l'infant, a fi de preparar-lo per a una vida adulta activa; i que ha d'infondre-li el respecte als drets humans fonamentals, el respecte envers els seus pares, la seva llengua i el seu entorn natural, i el respecte als seus valors culturals i nacionals tant com els de les altres civilitzacions.

Infants pertanyents a minories o pobles indígenes

És un dret dels infants que pertanyen a minories o a pobles indígenes tenir la seva pròpia vida cultural, practicar la seva religió i emprar el seu idioma.

Esbarjo, jocs i activitats culturals

L'infant té dret a l'esbarjo, al joc i a participar en les activitats artístiques i culturals.

Treball de menors

És obligació de l'Estat protegir l'infant contra l'acompliment de qualsevol treball nociu per a la seva salut, educació o desenvolupament; fixar edats mínimes d'admissió al treball i reglamentar-ne les condicions.

Ús i tràfic d'estupefaents

És un dret dels infants ser protegits contra l'ús d'estupefaents i substàncies psicotròpiques; i els Estats prendran mesures per impedir que estiguin involucrats en la producció o distribució d'aquesta mena de substàncies.

Explotació sexual

És un dret dels infants ser protegits de l'explotació i abús sexuals, incloent la prostitució i la seva utilització en pràctiques pornogràfiques.

Venda i tràfic d'infants

És obligació de l'Estat prendre totes les mesures necessàries per prevenir la venda i el tràfic d'infants.

Article 32

1. Els Estats membres reconeixen el dret de l'infant a ser protegit contra l'explotació econòmica, i a fer qualsevol treball que pugui ser perillós o entorpir la seva educació, o que sigui perjudicial per a la seva salut o el seu desenvolupament físic, mental, espiritual, moral o social.

2. Els estats membres han de prendre mesures legislatives, administratives, socials i educatives per assegurar l'aplicació d'aquest article. Amb aquesta finalitat, i tenint en compte les disposicions pertinents i les normes internacionals, els estats integrants, en especial:

- a) han de regular l'edat per començar a treballar;
- b) han de regular l'horari i les condicions de treball, i
- c) han d'estipular les multes i d'altres sancions encaminades a assegurar el compliment efectiu d'aquest article.

Article 33

Els Estats membres han de prendre totes les mesures apropiades, fins i tot legislatives, socials i educatives, per protegir els infants de l'ús il·lícit dels estupefaents i les substàncies psicotròpiques enumerades en els tractats internacionals pertinents, i per impedir que els infants siguin utilitzats en la producció il·lícita i en el tràfic d'aquestes substàncies.

Article 34

Els Estats membres es comprometen a protegir l'infant de totes les maneres d'explotació i d'abús sexual. Amb aquesta finalitat, els Estats integrants, en particular, han de prendre totes les mesures necessàries per a impedir:

- a) la inducció i la coacció a un infant perquè participi en qualsevol activitat sexual il·legal;
- b) l'explotació d'infants en la prostitució o en d'altres pràctiques sexuals il·legals;
- c) l'explotació d'infants en espectacles i material pornogràfic.

Article 35

Els Estats membres han de prendre totes les mesures nacionals, bilaterals i multilaterals convenients per impedir el segrest, la venda o el tràfic d'infants per qualsevol motiu i de qualsevol manera.

Article 36

Els Estats membres han de protegir l'infant contra tota altra mena d'explotació que pugui perjudicar qualsevol aspecte del seu benestar.

Article 37

Els Estats membres han de vetllar perquè:

- a) Cap infant no sigui sotmès a tortura o cap altre tractament o càstig inhumà o degradant. Especialment, no s'ha d'imposar la pena capital ni la de presó perpètua sense la possibilitat d'excarceració pels delictes comesos per menors de 18 anys.
- b) Cap infant no sigui privat de la seva llibertat il·legalment o arbitràriament. La detenció o l'empresonament d'un infant només pot portar-se a terme d'acord amb la llei i només com a última mesura, i durant el període de temps més curt possible que correspongui.
- c) Tot infant privat de llibertat ha de ser tractat amb la humanitat i respecte a la dignitat inherent a la persona humana i tenint en compte les necessitats d'una persona de la seva edat. Especialment, un infant privat de llibertat ha d'estar separat dels adults, tret que es considerés convenient per a l'interès primordial de l'infant, i ha de tenir dret a mantenir el contacte amb la seva família per mitjà de correspondència o visites, tret de circumstàncies excepcionals;
- d) Tot infant privat de la seva llibertat ha de tenir dret a un accés ràpid a l'assistència legal o d'altra que sigui adequada i a recusar la legalitat de la seva privació de llibertat davant d'un tribunal o d'una altra autoritat competent, independent i imparcial i a una resolució ràpida de l'actuació.

Article 38

1. En els conflictes armats que afectin un infant, els Estats membres es comprometen a respectar i vetllar perquè es respectin les normes de la legislació internacional humanitària que li sigui aplicable.
2. Els Estats membres han de prendre totes les mesures possibles per evitar que les persones que no hagin complert 15 anys no prenguin part directament en les hostilitats.

Altres formes d'explotació

És dret de l'infant rebre protecció contra totes les altres formes d'explotació no considerades en els quatre articles anteriors.

Tortura i privació de llibertat

Cap infant no serà sotmès a tortura, a penes o tractes cruels, inhumans o degradants, a la pena capital, a la presó perpètua i a la detenció o empresonament il·legals o arbitraris. Tot infant privat de llibertat haurà de ser tractat amb humanitat, estarà separat dels adults, tindrà dret a mantenir contacte amb la seva família i a tenir accés ràpid a l'assistència jurídica o a altra assistència adequada.

Conflictes armats

Cap infant que no hagi complert els quinze anys d'edat no haurà de participar directament en hostilitats o ser reclutat per les forces armades. Tots els infants afectats per conflictes armats te-

nen dret a rebre una protecció i una cura especials.

Recuperació i reintegració social

És obligació de l'Estat prendre les mesures apropiades perquè els infants víctimes de la tortura, de conflictes armats, d'abandó o d'explotació rebin un tractament convenient que assegurí la seva recuperació i reintegració social.

Administració de la justícia de menors

Tot infant acusat o declarat d'haver infringit les lleis té dret que se li respectin els seus drets fonamentals i en particular el dret a beneficiar-se de totes les garanties d'un procediment equitatiu, fins i tot de disposar d'assistència jurídica o d'alguna altra assistència adequada en la preparació i presentació de la seva defensa. Sempre que sigui possible, s'evitarà de recórrer a procediments judicials i a la interacció en institucions.

3. Els Estats membres, en les seves forces armades, s'han d'abstenir de reclutar qualsevol persona menor de 15 anys. Quan es faci un reclutament entre persones que hagin complert 15 anys, però menors de 18, els Estats membres han de procurar donar prioritat als de més edat.

4. D'acord amb les obligacions emanades de la legislació humanitària internacional de protegir la població civil durant els conflictes armats, els Estats membres han de prendre totes les mesures possibles per assegurar la protecció i l'atenció dels infants afectats per un conflicte armat.

Article 39

Els Estats membres han de prendre totes les mesures adequades per promoure la recuperació física i psicològica, i la reinserció social d'un infant víctima de qualsevol forma d'abandó, explotació, abús, tortura o qualsevol altra forma de tractament o càstig cruel, inhumà o degradant; o conflictes armats. Aquesta recuperació i reinserció ha de tenir lloc en un ambient que protegeixi la salut, l'autoestima i la dignitat de l'infant.

Article 40

1. Els Estats membres reconeixen el dret de tot infant de qui s'al·legui que ha infringit la llei penal, o a qui s'acusi o sigui declarat culpable, de ser tractat d'una manera que promogui el seu sentit de dignitat i vàlua, i que reforci el seu respecte pels drets humans i les llibertats fonamentals dels altres; i tenint en compte la seva edat i la importància de promoure que l'infant es reinsereixi en la societat i que hi assumeixi una funció constructiva.

2. Amb aquesta finalitat, i tenint en compte les disposicions pertinents de les normatives internacionals, els Estats membres han d'assegurar especialment:

- a) que no s'al·legui que cap infant ha infringit la llei penal, ni se l'acusi o se'l declari culpable per actes o omissions que no eren prohibits a la legislació nacional o internacional quan van ser comesos;
- b) que tot infant de qui s'al·legui que ha infringit la llei penal o se l'acusi d'haver-ho fet, tingui almenys les següents garanties:

I. ser considerat innocent mentre no se'n provi la culpabilitat d'acord amb la llei;

II. ser informat amb promptitud dels càrrecs que se li imputen, directament o a través dels seus pares o tutor legal, i tenir l'assistència legal o d'altra d'apropiada en la preparació i en la presentació de la seva defensa;

III. que la causa sigui dirimida sense demora per una autoritat competent, independent i imparcial, o per un cos judicial en una audiència equitativa d'acord amb la llei i en presència d'un assessor jurídic o d'altre d'adequat, tret que es considerés negatiu per als interessos primordials de l'infant, tenint en compte especialment la seva edat i situació i la dels seus pares o tutors legals;

IV. no ser obligat a donar testimoni o a confessar-se culpable; interrogar o haver interrogat els testimonis contraris i obtenir la participació i l'interrogatori de testimonis de descàrrec o almenys en condicions d'igualtat;

V. en el cas que es consideri que ha infringit la llei penal, que aquesta decisió i qualsevol mesura imposada en conseqüència, sigui revisada per una autoritat o un òrgan judicial superior competent, independent i imparcial;

VI. tenir assistència gratuïta d'un intèrpret si l'infant no comprèn o no parla l'idioma utilitzat;

VII. que la seva vida privada sigui respectada plenament en totes les fases del procediment.

3. Els Estats membres han de promoure l'establiment de lleis, procediments, autoritats i institucions específiques aplicables a infants de qui es presumeix que han infringit la llei penal, se'ls acusa d'haver-ho fet o s'han declarat culpables, i especialment:

- a) establir una edat mínima per sota de la qual s'ha de considerar que l'infant no té la capacitat d'infringir la llei;
- b) si és adequat i desitjable, establir mesures apropiades per a tractar aquests infants sense utilitzar procediments judicials, sempre que siguin respectats plenament els drets humans i les garanties legals.

4. Disposar diverses mesures, com ara ordres de protecció, orientació i supervisió, assessorament, llibertat a prova, acoïlliment familiar, programes educatius i de formació professional, i d'altres alternatives a l'internament en institucions per a

assegurar que els infants són tractats de manera apropiada tant a les seves circumstàncies com a la infracció penal.

Article 41

Res d'aquesta Convenció no afectarà cap disposició que sigui millor per a la realització dels drets de l'infant i que formi part de:

- a) la legislació d'un Estat membre; o
- b) la legislació internacional vigent en aquest Estat.

Part II

Article 42

Els Estats membres es comprometen a donar a conèixer àmpliament els principis i les disposicions d'aquesta Convenció per mitjans eficaços i adequats, tant a infants com a adults.

Article 43

1. Amb la finalitat d'examinar els progressos fets pels Estats membres per aconseguir el compliment de les obligacions concretes en aquesta Convenció, s'establirà un Comitè dels Drets de l'Infant, que durà a terme les funcions que s'ordenen a continuació.

2. El comitè estarà format per deu experts de gran integritat moral i competència reconeguda en el camp propi d'aquesta Convenció. Els membres del Comitè han de ser elegits pels Estats membres d'entre els seus ciutadans i han d'exercir les seves funcions a títol personal. Es tindrà en compte una distribució geogràfica equitativa i també els principals sistemes legals.

3. Els membres del Comitè han de ser elegits mitjançant votació secreta d'una llista de persones designades pels Estats membres. Cada Estat membre ha de nomenar una persona d'entre els seus ciutadans.

4. L'elecció inicial del Comitè tindrà lloc pel cap alt sis mesos després de l'entrada en vigor d'aquesta Convenció i després

La norma més favorable

En cas que una disposició establerta per una llei nacional o un altre instrument internacional vigent en qualsevol Estat sigui més favorable que la disposició anàloga d'aquesta Convenció, s'aplicarà la norma més beneficiosa.

Aplicació i entrada en vigor

Les disposicions dels articles 42 al 54 comprenen, entre altres coses, els punts següents:

(i) L'obligació de l'Estat de donar a conèixer àmpliament els principis i disposicions de la Convenció, tant als adults com als infants.

(ii) La creació d'un Comitè dels Drets de l'Infant, integrat per deu experts, encarregats d'examinar els informes que els Estats part a la Convenció presentaran en el termini de dos anys a partir de la data de ratificació i, successivament, cada cinc anys.

(iii) L'àmplia difusió per part dels Estats part dels seus informes en els seus respectius països.

(iv) El Comitè pot proposar que es realitzin estudis sobre qüestions concretes

cada dos anys. Almenys quatre mesos abans de la data de cada elecció, el secretari general de les Nacions Unides ha d'enviar una carta als Estats membres invitant-los a presentar els seus candidats en el termini de dos mesos. Després, el secretari general prepararà una llista per ordre alfabètic de les persones designades, indicant els Estats membres que les han designades, i la presentarà als Estats membres en aquesta Convenció.

5. Les eleccions se celebraran en una reunió dels Estats membres convocada pel secretari general a la seu central de les Nacions Unides. En aquesta reunió, el quòrum de la qual seran els dos terços dels Estats membres, les persones elegides per formar part del Comitè seran les que obtinguin el nombre més alt de vots i la majoria absoluta dels vots dels representants dels Estats membres votants presents.

6. Els membres del Comitè seran elegits per un termini de quatre anys. Podran ser reelegits si se'n torna a presentar la candidatura. El mandat de cinc dels membres elegits en la primera elecció expirarà al cap de dos anys; immediatament després de la primera elecció, el president de la reunió elegirà per sorteig els noms d'aquests cinc membres.

7. Si un membre del Comitè morís, presentés la dimissió o declarés que per qualsevol causa no pot continuar exercint les seves funcions en el Comitè, l'Estat membre que el va designar designarà un altre expert d'entre els seus ciutadans per servir durant la resta del termini, si és aprovat pel Comitè.

8. El Comitè ha d'establir les seves pròpies normes de procediment.

9. El Comitè ha d'elegir els seus funcionaris per un període de dos anys.

10. Normalment, les reunions del Comitè tindran lloc a la seu central de les Nacions Unides o en qualsevol altre lloc convenient determinat pel mateix Comitè. El Comitè s'ha de reunir en sessió ordinària un cop l'any. La duració de les reunions serà determinada i revisada, si és procedent, en una reunió dels Estats membres en aquesta Convenció i subjecta a l'aprovació de l'Assemblea General.

11. El secretari general de les Nacions Unides proporcionarà el personal i els equipaments necessaris per a l'execució de les funcions del Comitè segons aquesta Convenció.

relatives als drets de l'infant i pot transmetre les seves recomanacions als Estats part interessats, així com a l'Assemblea General de les Nacions Unides. (v) Amb l'objecte de fomentar l'aplicació efectiva de la Convenció i d'estimular la cooperació internacional, els organismes especialitzats de les Nacions Unides (com ara l'OIT, l'OMS i la UNESCO) i la UNICEF tindran dret a assistir a les reunions del Comitè. Aquests esmentats organismes, així com qualsevol altre considerat competent, incloses les ONG amb estatut consultiu davant de les Nacions Unides, com ara l'AC-NUR, podran presentar al Comitè informes pertinents i ser invitats a proporcionar assessorament a fi d'assegurar la millor aplicació possible a la Convenció.

12. Amb l'aprovació de l'Assemblea General, els membres del Comitè establerts d'acord amb aquesta Convenció rebran emoluments dels recursos de les Nacions Unides en els termes i les condicions que estableixi l'Assemblea.

Article 44

1. Els Estats membres es comprometen a presentar al Comitè, a través del secretari general de les Nacions Unides, informes sobre les mesures adoptades per fer efectius els drets reconeguts en aquest document i sobre el progrés fet en l'ús d'aquests drets:

- a) al cap de dos anys de l'entrada en vigor de la Convenció en cada Estat membre.
- b) en endavant, cada cinc anys.

2. Els informes fets d'acord amb aquest article han de mencionar la situació real i les dificultats, si n'hi ha, que afectin el grau de compliment de les obligacions provinents d'aquesta convenció. També han de contenir prou informació perquè el Comitè es pugui fer càrrec clarament del nivell d'acompliment de la Convenció en el país de què es tracti.

3. Els Estats membres que hagin presentat al Comitè un informe inicial complet, en els informes subsegüents presentats d'acord amb el paràgraf b) no hauran de repetir la informació bàsica donada prèviament.

4. El Comitè pot demanar als Estats membres informació complementària relativa a l'acompliment de la Convenció.

5. Cada dos anys, per conducte del Consell Econòmic i Social, el Comitè ha de presentar un informe de les seves activitats a l'Assemblea General de les Nacions Unides.

6. Els Estats membres difondran àmpliament els informes presentats.

Article 45

Amb l'objectiu de promoure l'aplicació efectiva de la Convenció i de fomentar la cooperació internacional en tot allò que propugna la Convenció:

- a) Les institucions especialitzades, la UNICEF i els altres òrgans de les Nacions Unides tenen el dret de ser representades en l'estudi del compliment de les disposicions

d'aquesta Convenció que siguin de la seva competència. El Comitè pot invitar les institucions especialitzades, la UNICEF i d'altres organismes competents que consideri apropiats, a aportar assessorament especialitzat sobre l'aplicació de la Convenció en les matèries de llur competència. El Comitè pot invitar les institucions especialitzades, la UNICEF i d'altres òrgans de les Nacions Unides, a presentar informes sobre l'acompliment de la Convenció en matèria de llur competència.

- b) Si ho considera convenient, el Comitè trametrà a les institucions especialitzades (la UNICEF i d'altres de competents), qualsevol informe dels Estats membres que contingui una demanda o que indiqui una necessitat d'assessorament o assistència tècnica, a més de les possibles observacions i dels suggeriments del Comitè en relació amb aquestes demandes.
- c) El Comitè pot recomanar a l'Assemblea General de demanar al secretari general que en representació seva porti a terme estudis d'assumptes específics relatius als drets de l'infant.
- d) El Comitè pot fer suggeriments i recomanacions generals basades en la informació rebuda d'acord amb els articles 44 i 45 d'aquesta Convenció. Aquests suggeriments i recomanacions generals han de ser trameses a qualsevol Estat membre implicat i presentats en un informe a l'Assemblea General junt amb els comentaris que hi hagin fet els Estats membres.

Part III

Article 46

Aquesta Convenció pot ser signada per tots el Estats.

Article 47

Aquesta Convenció ha de ser ratificada. Les escriptures de ratificació seran dipositades a la Secretaria General de les Nacions Unides.

Article 48

Aquesta Convenció estarà oberta a l'adhesió de qualsevol Estat. Els documents d'adhesió seran dipositats a la Secretaria General de les Nacions Unides.

Article 49

1. Aquesta Convenció entrarà en vigor al trentè dia a comptar des de l'endemà de la data en què el vintè acord de ratificació o adhesió hagi estat dipositat a la Secretaria General de les Nacions Unides.

2. Per a cada Estat que ratifiqui la convenció o s'hi adhereixi, després d'haver estat dipositat el vintè document de ratificació o d'adhesió, la Convenció entrarà en vigor al trentè dia després que aquest Estat hagi dipositat el seu document de ratificació o d'adhesió.

Article 50

1. Qualsevol Estat membre hi pot proposar una esmena i registrar-la a la Secretaria General de les Nacions Unides. El secretari general haurà de comunicar l'esmena proposada als Estats membres indicant si està a favor de convocar una conferència dels Estats membres per poder considerar i votar les propostes. Si en l'espai de quatre mesos des de la data de la comunicació almenys un terç dels Estats membres estan a favor de la conferència, el secretari general haurà de convocar la conferència sota els auspicis de les Nacions Unides. Qualsevol esmena que sigui adoptada per una majoria dels Estats membres presents a la conferència, i que l'hagin votada, haurà de ser presentada a l'Assemblea General de les Nacions Unides per a ser aprovada.

2. Tota esmena adoptada d'acord amb el paràgraf 1 d'aquest article entrarà en vigor quan hagi estat aprovada per l'Assemblea General i acceptada per dos terços dels Estats membres.

3. Quan una esmena entri en vigor serà preceptiva per als Estats membres que l'han acceptada, mentre que els altres Estats membres continuaran estant obligats per les disposicions d'aquesta Convenció i per les anteriors esmenes que hagin acceptat.

Article 51

1. El secretari general de les Nacions Unides ha de rebre el text de les reserves fetes pels Estats en el moment de la seva ratificació o adhesió i enviar-les a tots els Estats.

2. No serà admesa cap reserva incompatible amb l'objecte i el propòsit d'aquesta Convenció.

3. Les reserves poden ser anul·lades en qualsevol moment mitjançant una notificació expressa adreçada al secretari general de les Nacions Unides, el qual n'haurà d'informar tots els Estats. Aquesta notificació tindrà efecte a partir de la data en què sigui rebuda pel secretari general.

Article 52

Un Estat membre pot denunciar aquesta Convenció mitjançant un escrit tramès al secretari general de les Nacions Unides. La denúncia esdevindrà efectiva un any després de la data en què hagi estat rebuda la notificació.

Article 53

El secretari general de les Nacions Unides és designat dipositari d'aquesta Convenció.

Article 54

L'original d'aquesta Convenció, els textos àrab, xinès, anglès, francès i castellà de la qual són igualment autèntics, seran dipositats a la Secretaria General de les Nacions Unides.

El testimoni, els plenipotenciaris sotasignats degudament autoritzats pels respectius governs, signen aquesta Convenció.

Nacions Unides, novembre de 1989

...and the ...

...and the ...

...and the ...

...and the ...

...and the ...

...and the ...

...and the ...

...and the ...

...and the ...

...and the ...

Protocols Facultatius

**Resolució 194/III del Parlament
de Catalunya, sobre els Drets de
la Infància**

**Índex temàtic dels articles de la
convenció**

Protocol facultatiu de la Convenció sobre els Drets de l'Infant relatiu a la venda d'infants, la prostitució infantil i la utilització dels infants en la pornografia

Els Estats part en aquest Protocol,

Atès que per assegurar el millor èxit dels propòsits de la Convenció sobre els Drets de l'Infant i l'aplicació de les seves disposicions i especialment dels articles 1, 11, 21, 32, 33, 34, 35 i 36, seria convenient ampliar les mesures que han d'adoptar els Estats part a fi de garantir la protecció dels menors contra la venda d'infants, la prostitució infantil i la utilització d'infants en la pornografia;

Atès també que en la Convenció sobre els drets de l'infant es reconeix el dret de l'infant a la protecció contra l'explotació econòmica i la realització de treballs que puguin ser perillosos, entorpir la seva educació o afectar la seva salut o el seu desenvolupament físic, mental, espiritual, moral o social;

Greument preocupats per l'important i creixent tràfic internacional de menors amb la finalitat de la venda d'infants, la seva prostitució i la seva utilització en la pornografia;

Manifestant la seva profunda preocupació per la pràctica difosa i continuada del turisme sexual, a la qual els infants són especialment vulnerables, ja que fomenta directament la venda d'infants, la seva utilització en la pornografia i la seva prostitució;

Reconeixent que alguns grups especialment vulnerables, en particular les nenes, estan exposats a un perill més gran d'explotació sexual, i que la representació de nenes entre les persones explotades sexualment és desproporcionadament alta;

Preocupats per la disponibilitat cada vegada més gran de pornografia infantil a la Internet i altres mitjans tecnològics moderns i recordant la Conferència internacional de lluita contra la pornografia infantil a Internet (Viena, 1999) i, en particular, les seves conclusions, en les quals es demana la penalització a tot el món de

la producció, la distribució, l'exportació, la transmissió, la importació, la possessió intencional i la propaganda d'aquest tipus de pornografia, i subratllant la importància d'una col·laboració i associació més estretes entre els governs i el sector de la Internet;

Tenint en compte que és més fàcil eradicar la venda d'infants, la prostitució infantil i la utilització d'infants en la pornografia si s'adopta un enfocament global que permeti afrontar tots els factors que hi contribueixen, en particular el subdesenvolupament, la pobresa, les disparitats econòmiques, les estructures socioeconòmiques no equitatives, la disfunció de les famílies, la falta d'educació, la migració del camp a la ciutat, la discriminació per motius de sexe, el comportament sexual irresponsable dels adults, les pràctiques tradicionals nocives, els conflictes armats i el tràfic d'infants;

Tenint en compte que s'han de fer esforços per sensibilitzar el públic a fi de reduir el mercat de consumidors que porta a la venda d'infants, la prostitució infantil i la utilització d'infants en la pornografia, i tenint en compte també que és important enfortir l'associació mundial de tots els agents, així com millorar la repressió en l'àmbit nacional;

Prenent nota de les disposicions dels instruments jurídics internacionals relatius a la protecció dels infants, en particular el Conveni de l'Haia sobre la protecció dels infants i la cooperació en matèria d'adopció internacional, la Convenció de l'Haia sobre els aspectes civils del segrest internacional d'infants, la Convenció de l'Haia sobre la jurisdicció, el dret aplicable, el reconeixement, l'execució i la cooperació en matèria de responsabilitat parental i mesures per a la protecció dels infants, així com el Conveni número 182 de l'Organització Internacional del Treball sobre la prohibició de les pitjors formes de treball infantil i l'acció immediata per eliminar-les;

Encoratjats pel suport aclaparador de què gaudeix la Convenció sobre els drets de l'infant, acció que demostra l'adhesió generalitzada a la promoció i la protecció dels drets de l'infant;

Reconeixent la importància d'aplicar les disposicions del Programa d'acció per a la prevenció de la venda d'infants, la prostitució infantil i la utilització d'infants en la pornografia, així com la Declaració i el Programa d'acció aprovat pel Congrés Mundial contra l'Explotació Sexual Comercial dels Infants, fet a Estocolm del 27 al 31 d'agost de 1996, i les altres decisions i recomanacions pertinents dels òrgans internacionals competents;

Tenint degudament en compte la importància de les tradicions i els valors culturals de cada poble amb vista a la protecció i el desenvolupament harmoniós de l'infant;

Han convingut:

Article 1

Els Estats part prohibeixen la venda d'infants, la prostitució infantil i la pornografia infantil, de conformitat amb el que disposa aquest Protocol.

Article 2

Als efectes d'aquest Protocol:

- a) Per venda d'infants s'entén qualsevol acte o transacció en virtut del qual un infant és transferit per una persona o un grup de persones a una altra a canvi de remuneració o de qualsevol altra retribució;
- b) Per prostitució infantil s'entén la utilització d'un infant en activitats sexuals a canvi de remuneració o de qualsevol altra retribució;
- c) Per pornografia infantil s'entén qualsevol representació, per qualsevol mitjà, d'un infant dedicat a activitats sexuals explícites, reals o simulades, o qualsevol representació de les parts genitals d'un infant amb finalitats primordialment sexuals.

Article 3

1. Qualsevol Estat part ha d'adoptar mesures perquè, com a mínim, els actes i les activitats que a continuació s'enumeren quedin íntegrament compresos en la seva legislació penal, tant si s'han comès dins de les seves fronteres com fora, o si s'han perpetrat individualment o col·lectivament:

- a) En relació amb la venda d'infants, en el sentit que defineix l'article 2:
 - i) Oferir, lliurar o acceptar, per qualsevol mitjà, un infant amb finalitats de:
 - a. Explotació sexual de l'infant;
 - b. Transferència amb finalitats de lucre d'òrgans de l'infant;
 - c. Treball forçat de l'infant;
 - ii) Induir indegudament, en qualitat de mitjancer, algú perquè presti el seu consentiment per a l'adopció d'un infant en violació dels instruments jurídics internacionals aplicables en matèria d'adopció;
- b) L'oferta, la possessió, l'adquisició o el lliurament d'un infant amb finalitats de prostitució, en el sentit que defineix l'article 2;

- c) La producció, la distribució, la divulgació, la importació, l'exportació, l'oferta, la venda o la possessió, amb les finalitats abans assenyalades, de pornografia infantil, en el sentit que defineix l'article 2.

2. Amb subjecció als preceptes de la legislació dels Estats part, aquestes disposicions també s'han d'aplicar en els casos de temptativa de cometre qualsevol d'aquests actes i de complicitat o participació en qualsevol d'aquests actes.

3. Qualsevol Estat part ha de castigar aquests delictes amb penes adequades a la seva gravetat.

4. Amb subjecció als preceptes de la seva legislació, els Estats part, quan sigui procedent, han d'adoptar disposicions que permetin fer efectiva la responsabilitat de persones jurídiques pels delictes enunciats en el paràgraf 1 d'aquest article. Amb subjecció als principis jurídics aplicables en l'Estat part, la responsabilitat de les persones jurídiques pot ser penal, civil o administrativa.

5. Els Estats part han d'adoptar totes les disposicions legals i administratives pertinents perquè totes les persones que intervinguin en l'adopció d'un infant actuïn de conformitat amb els instruments jurídics internacionals aplicables.

Article 4

1. Qualsevol Estat part ha d'adoptar les disposicions necessàries per fer efectiva la seva jurisdicció respecte als delictes als quals es refereix el paràgraf 1 de l'article 3, quan aquests delictes es cometin al seu territori o a bord d'un vaixell o una aeronau que enarborin el seu pavelló.

2. Qualsevol Estat part pot adoptar les disposicions necessàries per fer efectiva la seva jurisdicció respecte als delictes als quals es refereix el paràgraf 1 de l'article 3 en els casos següents:

- a) Quan el presumpte delinqüent sigui nacional d'aquest Estat o tingui residència habitual al seu territori;
- b) Quan la víctima sigui nacional d'aquest Estat.

3. Qualsevol Estat part també ha d'adoptar les disposicions que siguin necessàries per fer efectiva la seva jurisdicció respecte als delictes abans assenyalats quan el presumpte delinqüent sigui trobat al seu territori i no sigui extradit a un altre Estat part perquè el delicte ha estat comès per un dels seus nacionals.

4. Res del que disposa aquest Protocol no exclou l'exercici de la jurisdicció penal de conformitat amb la legislació nacional.

Article 5

1. Els delictes als quals es refereix el paràgraf 1 de l'article 3 es consideren inclosos en els delictes que donen lloc a extradició en qualsevol tractat d'extradició fet entre Estats part, i s'han d'incloure com a delictes que donen lloc a extradició en qualsevol tractat d'extradició que facin entre si en el futur, de conformitat amb les seves condicions que estableixen aquests tractats.

2. L'Estat part que subordini l'extradició a l'existència d'un tractat, si rep d'un altre Estat part amb el qual no té tractat sobre això una sol·licitud d'extradició, pot invocar aquest Protocol com a base jurídica per a l'extradició respecte d'aquests delictes. L'extradició ha d'estar subjecta a les altres condicions que estableix la legislació de l'Estat requerit.

3. Els Estats part que no subordinin l'extradició a l'existència d'un tractat han de reconèixer que aquests delictes donen lloc a l'extradició entre aquests Estats, amb subjecció a les condicions que estableix la legislació de l'Estat requerit.

4. Als efectes de l'extradició entre Estats part, es considera que els delictes s'han comès no només al lloc on van ocórrer, sinó també al territori dels estats obligats a fer efectiva la seva jurisdicció d'acord amb l'article 4.

5. Si es presenta una sol·licitud d'extradició respecte d'un dels delictes als quals es refereix el paràgraf 1 de l'article 3 i l'Estat requerit o la concedeix o no vol concedir-la a causa de la nacionalitat de l'autor del delicte, aquest Estat ha d'adoptar les mesures que corresponguin per sotmetre el cas a les seves autoritats competents als efectes del seu enjudiciament.

Article 6

1. Els Estats part s'han de prestar tota l'assistència possible en relació amb qualsevol investigació, procés penal o procediment d'extradició que s'iniciï respecte als delictes als quals es refereix el paràgraf 1 de l'article 3, en particular assistència per obtenir totes les proves necessàries per a aquests procediments que constin en poder seu.

2. Els Estats part han de complir les obligacions que els incumbeixen en virtut del paràgraf 1 d'aquest article de conformitat amb els tractats o altres acords d'assistència judicial recíproca que hi hagi entre aquests. En absència d'aquests tractats o acords, els Estats part s'han de prestar aquesta assistència de conformitat amb la seva legislació.

Article 7

Amb subjecció a les disposicions de la seva legislació, els Estats part:

- a) Han d'adoptar mesures per confiscar, segons correspongui:
 - i) els béns com ara materials, actius i altres mitjans utilitzats per cometre els delictes o facilitar la comissió dels delictes als quals es refereix aquest Protocol;
 - ii) les utilitats obtingudes d'aquests delictes;
- b) Han de donar curs a les peticions formulades per altres Estats part perquè es procedeixi a la confiscació dels béns o les utilitats a què es refereix l'apartat a).
- c) Han d'adoptar mesures per tancar, temporalment o definitivament, els locals utilitzats per cometre aquests delictes.

Article 8

1. Els Estats part han d'adoptar mesures adequades per protegir en totes les fases del procés penal els drets i els interessos dels infants víctimes de les pràctiques prohibides per aquest Protocol i, en particular, han de:

- a) Reconèixer la vulnerabilitat dels infants víctimes i adaptar els procediments de manera que es reconeguin les seves necessitats especials incloses les necessitats especials per declarar com a testimonis;
- b) Informar els infants víctimes dels seus drets, el seu paper, l'abast, les dates i la marxa de les actuacions i la resolució de la causa;
- c) Autoritzar la presentació i consideració de les opinions, necessitats i preocupacions dels infants víctimes en les actuacions en les quals es vegin afectats els seus interessos personals, d'una manera compatible amb les normes processals de la legislació nacional;
- d) Prestar l'assistència adequada durant tot el procés als infants víctimes;
- e) Protegir degudament la intimitat i la identitat dels infants víctimes i adoptar mesures de conformitat amb la legislació nacional per evitar la divulgació d'informació que pugui conduir a la identificació d'aquestes víctimes;

- f) Vetllar per la seguretat dels infants víctimes, així com per la de les seves famílies i els testimonis a favor seu, davant d'intimidacions i represàlies;
 - g) Evitar les demores innecessàries en la resolució de les causes i en l'execució de les resolucions o els decrets pels quals concedeixi reparació als infants víctimes.
2. Els Estats part han de garantir que el fet d'haver-hi dubtes sobre l'edat real de la víctima no impedeixi la iniciació de les investigacions penals, incloses les investigacions encaminades a determinar l'edat de la víctima.
3. Els Estats part han de garantir que en el tractament per la justícia penal dels infants víctimes dels delictes enunciats en aquest Protocol, la consideració primordial a la qual s'atengui sigui l'interès superior de l'infant.
4. Els Estats part han d'adoptar mesures per assegurar una formació apropiada, particularment en els àmbits jurídic i psicològic, de les persones que treballin amb víctimes dels delictes prohibits en virtut d'aquest Protocol.
5. Els Estats part, quan sigui procedent, han d'adoptar mesures per protegir la seguretat i la integritat de les persones o les organitzacions dedicades a la prevenció o la protecció i la rehabilitació de les víctimes d'aquests delictes.
6. Res del que disposa aquest article s'entén en perjudici dels drets de l'acusat a un judici just i imparcial, ni és incompatible amb aquests drets.

Article 9

1. Els Estats part han d'adoptar o reforçar, aplicar i fer públics les lleis, les mesures administratives, les polítiques i els programes socials destinats a la prevenció dels delictes als quals es refereix aquest Protocol. S'ha de prestar una atenció particular a la protecció dels infants que siguin especialment vulnerables a aquestes pràctiques.
2. Els Estats part han de promoure la sensibilització del públic en general, inclosos els infants, mitjançant la informació per tots els mitjans apropiats i l'educació i l'ensinistrament sobre les mesures preventives i els efectes perjudicials dels delictes als quals es refereix aquest Protocol. En complir les obligacions que els imposa aquest article, els Estats part han d'encoratjar la participació de la comunitat, i, en particular dels infants i dels infants víctimes, en aquests programes d'informació, educació i ensinistrament, fins i tot en el pla internacional.

3. Els Estats part han de prendre totes les mesures possibles a fi d'assegurar tota l'assistència apropiada a les víctimes d'aquests delictes, així com la reintegració social plena i la recuperació física i psicològica plena.

4. Els Estats part han d'assegurar que tots els infants víctimes dels delictes enunciats en aquest Protocol tinguin accés a procediments adequats per a obtenir, sense discriminació de les persones legalment responsables, reparació pels danys soferts.

5. Els Estats part han d'adoptar les mesures necessàries per a prohibir efectivament la producció i la publicació de material en què es faci publicitat als delictes enunciats en aquest Protocol.

Article 10

1. Els Estats part han d'adoptar totes les mesures necessàries per a enfortir la cooperació internacional mitjançant acords multilaterals, regionals i bilaterals, per a prevenir, detectar, investigar i jutjar actes de venda d'infants, prostitució infantil i utilització d'infants en la pornografia o el turisme sexual i castigar-ne els responsables. Els Estats part també han de promoure la cooperació internacional i la coordinació entre les seves autoritats i les organitzacions no governamentals nacionals i internacionals, així com les organitzacions internacionals.

2. Els Estats part han de promoure la cooperació internacional en ajuda dels infants víctimes amb les finalitats de la seva recuperació física i psicològica, reintegració social i repatriació.

3. Els Estats part han de promoure l'enfortiment de la cooperació internacional amb vista a lluitar contra els factors fonamentals, com la pobresa i el subdesenvolupament, que contribueixen a la vulnerabilitat dels infants a les pràctiques de venda d'infants, prostitució infantil i utilització d'infants en la pornografia o en el turisme sexual.

4. Els Estats part que estiguin en condicions de fer-ho han de proporcionar assistència financera, tècnica o d'una altra índole, mitjançant els programes existents en el pla multilateral, regional o bilateral o d'altres programes.

Article 11

Res del que disposa aquest Protocol s'entén en perjudici de qualsevol disposició més propícia a la realització dels drets de l'infant que contingui:

- a) la legislació d'un Estat part;
- b) el dret internacional en vigor respecte a aquest Estat.

Article 12

1. En el termini de dos anys després de l'entrada en vigor del Protocol respecte d'un Estat part, aquest ha de presentar al Comitè dels Drets de l'Infant un informe que contingui una exposició general de les mesures que hagi adoptat per a donar compliment a les disposicions del Protocol.

2. Després de presentar l'informe general, cada Estat part ha d'incloure en els informes que presenti al Comitè dels Drets de l'Infant, de conformitat amb l'article 44 de la Convenció, una informació addicional sobre l'aplicació del Protocol. Els altres Estats part en el Protocol han de presentar un informe cada cinc anys.

3. El Comitè dels Drets de l'Infant pot demanar als Estats part qualsevol informació pertinent sobre l'aplicació d'aquest Protocol.

Article 13

1. Aquest Protocol està obert a la signatura de qualsevol Estat que sigui part en la Convenció o l'hagi signada.

2. Aquest Protocol està subjecte a la ratificació i obert a l'adhesió de qualsevol Estat que sigui part en la Convenció o l'hagi signada. Els instruments de ratificació o d'adhesió s'han de dipositar en poder del secretari general de les Nacions Unides.

Article 14

1. Aquest Protocol entra en vigor tres mesos després de la data en què hagi estat dipositat el desè instrument de ratificació o d'adhesió.

2. Respecte dels estats que hagin ratificat aquest Protocol o s'hi hagin adherit després de l'entrada en vigor, el Protocol entra en vigor un mes després de la data en què s'hagi dipositat l'instrument de ratificació o d'adhesió corresponent.

Article 15

1. Qualsevol Estat part pot denunciar aquest Protocol en qualsevol moment notificant-ho per escrit al secretari general de les Nacions Unides, el qual n'ha d'informar els altres Estats part en la Convenció i tots els estats que hagin signat la Convenció. La denúncia té efecte un any després de la data en què la notificació hagi estat rebuda pel secretari general de les Nacions Unides.

2. Aquesta denúncia no eximeix l'Estat part de les obligacions que li incumbeixin en virtut d'aquest Protocol respecte de qualsevol delictes que s'hagi comès abans de la data en què la denúncia tingui efecte. La denúncia tampoc no obsta en cap manera perquè el Comitè prossegueixi l'examen de qualsevol assumpte iniciat abans d'aquesta data.

Article 16

1. Qualsevol Estat part pot proposar una esmena i dipositar-la en poder del secretari general de les Nacions Unides. El secretari general ha de comunicar l'esmena proposada als Estats part, i els ha de demanar que li notifiquin si volen que es convoqui una conferència d'Estats part a fi d'examinar la proposta i sotmetre-la a votació. Si al cap de quatre mesos següents a la data d'aquesta notificació, un terç almenys dels Estats part es declara en favor d'aquesta conferència, el secretari general l'ha de convocar amb l'auspici de les Nacions Unides. Qualsevol esmena adoptada per la majoria dels Estats part presents votants en la conferència s'ha de sotmetre perquè l'aprovi l'Assemblea General.

2. Qualsevol esmena adoptada de conformitat amb el paràgraf 1 d'aquest article ha d'entrar en vigor quan hagi estat aprovada per l'Assemblea General de les Nacions Unides i acceptada per una majoria de dos terços dels Estats part.

3. Les esmenes, quan entrin en vigor, són obligatòries per als Estats part que les hagin acceptades; els altres Estats part continuen obligats per les disposicions d'aquest Protocol i per qualsevol esmena anterior que hagin acceptat.

Article 17

1. Aquest Protocol, els textos en àrab, xinès, espanyol, francès, anglès i rus del qual són igualment autèntics, es diposita als arxius de les Nacions Unides.

2. El secretari general de les Nacions Unides ha d'enviar còpies certificades d'aquest Protocol a tots els Estats part en la Convenció i a tots els estats que hagin signat la Convenció.

Va entrar en vigor el 18 de gener de 2002

Protocol facultatiu de la Convenció sobre els Drets de l'Infant relatiu a la participació d'infants en els conflictes armats

Els Estats Part en aquest Protocol,

Encoratjats pel suport aclaparador que ha merescut la Convenció sobre els Drets de l'Infant, fet que demostra que hi ha una voluntat general de lluitar per la promoció i la protecció dels drets de l'infant;

Reafirmant que els drets de l'infant requereixen una protecció especial i que per això és necessari continuar millorant la situació dels infants sense distinció i procurar que aquests es desenvolupin i siguin educats en condicions de pau i seguretat;

Preocupats pels efectes perniciosos i generals que tenen per als infants els conflictes armats, i per les seves conseqüències a llarg termini per a la pau, la seguretat i el desenvolupament duradors;

Condemnant el fet que en les situacions de conflicte armat els infants es converteixin en un blanc, així com els atacs directes contra béns protegits pel dret internacional, inclosos els llocs on sol haver-hi una considerable presència infantil, com escoles i hospitals;

Prenent nota de l'adopció de l'Estatut del Tribunal Penal Internacional, en particular la inclusió entre els crims de guerra en conflictes armats, tant internacionals com no internacionals, del reclutament o alistament d'infants menors de quinze anys o la seva utilització per participar activament en hostilitats;

Considerant que per a continuar promovent la realització dels drets reconeguts en la Convenció sobre els Drets de l'Infant és necessari augmentar la protecció dels infants amb vista a evitar que participin en conflictes armats;

Observant que l'article 1 de la Convenció sobre els drets de l'infant indica que, per als efectes d'aquesta Convenció, s'entén per infant tot ésser humà menor de

divuit anys d'edat, llevat que, en virtut de la llei aplicable, hagi assolit abans la majoria d'edat;

Convençuts que un protocol facultatiu de la Convenció pel qual s'augmenti l'edat mínima per al reclutament de persones a les Forces Armades i la seva participació directa en les hostilitats ha de contribuir eficaçment a l'aplicació del principi que l'interès superior de l'infant ha de ser una consideració primordial en totes les decisions que el concerneixin;

Prenent nota que el desembre de 1995 la XXVI Conferència Internacional de la Creu Roja i de la Mitja Lluna Roja va recomanar a les parts en conflicte que prenguessin totes les mesures viables perquè els infants menors de divuit anys no participessin en hostilitats;

Prenent nota amb satisfacció de l'aprovació unànime, el juny de 1999, del Conveni de l'Organització Internacional del Treball número 182 sobre la prohibició de les pitjors formes de treball infantil i l'acció immediata per a la seva eliminació, en el qual es prohibeix, entre altres, el reclutament forçós o obligatori d'infants per a utilitzar-los en conflictes armats;

Condemnant amb summa preocupació el reclutament, l'ensinistrament i la utilització dins i fora de les fronteres nacionals d'infants en hostilitats per part de grups armats diferents de les forces d'un Estat, i reconeixent la responsabilitat de qui recluta, ensinistra i utilitza infants d'aquesta manera;

Recordant que totes les parts en un conflicte armat tenen l'obligació d'observar les disposicions del dret internacional humanitari;

Subratllant que aquest Protocol s'entén sense perjudici dels objectius i principis que conté la Carta de les Nacions Unides, inclosos l'article 51 i les normes pertinents del dret humanitari;

Tenint present que, per a aconseguir la plena protecció dels infants, en particular durant els conflictes armats i l'ocupació estrangera, és indispensable que es donin condicions de pau i seguretat basades en el ple respecte dels propòsits i principis de la Carta de les Nacions Unides i s'observin els instruments vigents en matèria de drets humans;

Reconeixent les necessitats especials dels infants que estan especialment exposats al reclutament o la utilització en hostilitats, contra el que disposa aquest Protocol, a raó de la seva situació econòmica o social del seu sexe,

Conscients de la necessitat de tenir en compte les causes econòmiques, socials i polítiques que motiven la participació d'infants en conflictes armats;

Convençuts de la necessitat d'enfortir la cooperació internacional en l'aplicació d'aquest Protocol, així com de la rehabilitació física i psicosocial i la reintegració social dels infants que són víctimes de conflictes armats;

Encoratjant la participació de les comunitats i, en particular, dels infants i de les víctimes infantils a la difusió de programes d'informació i d'educació sobre l'aplicació del Protocol.

Han convingut:

Article 1

Els Estats part han d'adoptar totes les mesures possibles perquè cap membre de les seves Forces Armades menor de divuit anys no participi directament en hostilitats.

Article 2

Els Estats part han de vetllar perquè no es recluti obligatòriament a les seves Forces Armades cap menor de divuit anys.

Article 3

1. Els Estats part han d'augmentar l'edat mínima, comptada en anys, per al reclutament voluntari de persones a les Forces Armades nacionals per sobre de la fixada en el paràgraf 3 de l'article 38 de la Convenció sobre els drets de l'infant, tenint en compte els principis formulats en l'article esmentat, i reconeixent que en virtut d'aquesta Convenció els menors de divuit anys tenen dret a una protecció especial.

2. Cada Estat part ha de dipositar, en ratificar aquest Protocol o adherir-s'hi, una declaració vinculant en la qual s'estableixi l'edat mínima en què ha de permetre el reclutament voluntari a les seves Forces Armades nacionals i s'ofereixi una descripció de les salvaguardes que hagi adoptat per assegurar-se que no es realitza aquest reclutament per la força o per coacció.

3. Els Estats part que permetin el reclutament voluntari a les seves Forces Armades nacionals de menors de divuit anys han d'establir mesures de salvaguarda que garanteixin, com a mínim, que:

- a) aquest reclutament és autènticament voluntari;
- b) aquest reclutament es realitza amb el consentiment informat dels pares o de les persones que en tinguin la custòdia legal;
- c) aquests menors estan plenament informats dels deures que suposa aquest servei militar;
- d) presenten proves fiables de la seva edat abans de ser acceptats al servei militar nacional.

4. Cada Estat part pot ampliar la seva declaració en qualsevol moment mitjançant notificació a aquest efecte adreçada al secretari general de les Nacions Unides, el qual n'ha d'informar tots els Estats part. La notificació té efecte des de la data en què sigui rebuda pel secretari general.

5. L'obligació d'augmentar l'edat segons estableix el paràgraf 1 d'aquest article no és aplicable a les escoles gestionades o situades sota el control de les Forces Armades dels Estats part, de conformitat amb els articles 28 i 29 de la Convenció sobre els drets de l'infant.

Article 4

1. Els grups armats diferents de les Forces Armades d'un Estat en cap circumstància no han de reclutar o utilitzar en hostilitats menors de divuit anys.

2. Els Estats part han d'adoptar totes les mesures possibles per impedir aquest reclutament i utilització, amb inclusió de l'adopció de les mesures legals necessàries per a prohibir i castigar aquestes pràctiques.

3. L'aplicació d'aquest article no afecta la situació jurídica de cap de les parts en un conflicte armat.

Article 5

Cap disposició d'aquest Protocol no s'interpreta de manera que impedeixi l'aplicació dels preceptes de l'ordenació d'un Estat part o d'instruments internacionals o del dret humanitari internacional quan aquests preceptes siguin més propicis a la realització dels drets de l'infant.

Article 6

1. Cada Estat part ha d'adoptar totes les mesures legals, administratives i d'una altra índole necessàries per a garantir l'aplicació efectiva i la vigilància del compliment efectiu de les disposicions d'aquest Protocol dins de la seva jurisdicció.
2. Els Estats part es comprometen a difondre i promoure pels mitjans adequats, entre adults i infants igualment, els principis i les disposicions d'aquest Protocol.
3. Els Estats part han d'adoptar totes les mesures possibles perquè les persones que estiguin sota la seva jurisdicció i hagin estat reclutades o utilitzades en hostilitats en contradicció amb aquest Protocol siguin desmobilitzades o separades del servei d'una altra manera. Si cal els Estats part han de prestar a aquestes persones tota l'assistència convenient per a la seva recuperació física i psicològica i la seva reintegració social.

Article 7

1. Els Estats part han de cooperar en l'aplicació d'aquest Protocol, en particular en la prevenció de qualsevol activitat que hi sigui contrària i la rehabilitació i reintegració social de les persones que siguin víctimes d'actes contraris a aquest Protocol, entre altres coses mitjançant la cooperació tècnica i l'assistència financera. Aquesta assistència i aquesta cooperació s'han de dur a terme en consulta amb els Estats part afectats i les organitzacions internacionals pertinents.
2. Els Estats part que estiguin en condicions de fer-ho han de prestar aquesta assistència mitjançant els programes multilaterals, bilaterals o d'un altre tipus existents o, entre altres coses, mitjançant un fons voluntari establert de conformitat amb les normes de l'Assemblea General.

Article 8

1. Com a molt tard dos anys després de l'entrada en vigor del Protocol respecte d'un Estat part, aquest ha de presentar al Comitè dels Drets de l'Infant un informe que contingui una exposició general de les mesures que hagi adoptat per donar compliment a les disposicions del Protocol, incloses les mesures adoptades per tal d'aplicar les disposicions relatives a la participació i el reclutament.
2. Després de presentar l'informe general, cada Estat part ha d'incloure en els informes que presenti al Comitè dels Drets de l'Infant, de conformitat amb l'article

44 de la Convenció, la informació addicional de què disposi sobre l'aplicació del Protocol. Altres Estats part en el Protocol han de presentar un informe cada cinc anys.

3. El Comitè dels Drets de l'Infant pot demanar als Estats part més informació sobre l'aplicació d'aquest Protocol.

Article 9

1. Aquest Protocol està obert a la signatura de qualsevol Estat que sigui part en la Convenció o l'hagi signada.

2. Aquest Protocol està subjecte a la ratificació i obert a l'adhesió de tots els estats. Els instruments de ratificació o d'adhesió s'han de dipositar en poder del secretari general de les Nacions Unides.

3. El secretari general, en qualitat de dipositari de la Convenció i del Protocol, ha d'informar a tots els Estats part en la Convenció i a tots els estats que hagin signat la Convenció del dipòsit de cada un dels instruments de declaració en virtut de l'article 3.

Article 10

1. Aquest Protocol entra en vigor tres mesos després de la data en què hagi estat dipositat el desè instrument de ratificació o d'adhesió.

2. Respecte dels Estats que hagin ratificat aquest Protocol o s'hi hagin adherit després de la seva entrada en vigor, el Protocol entra en vigor un mes després de la data en què s'hagi dipositat el corresponent instrument de ratificació o d'adhesió.

Article 11

1. Qualsevol Estat part pot denunciar aquest Protocol en qualsevol moment notificant-ho per escrit al secretari general de les Nacions Unides, que n'ha d'informar els altres Estats part en la Convenció i tots els estats que hagin signat la Convenció. La denúncia té efecte un any després de la data en què la notificació hagi estat rebuda pel secretari general de les Nacions Unides. Això no obstant, si a l'expiració d'aquest termini l'Estat part denunciant intervé en un conflicte armat, la denúncia no té efecte fins a l'acabament del conflicte armat.

2. Aquesta denúncia no eximeix l'Estat part de les obligacions que li incumbeixin en virtut d'aquest Protocol respecte de qualsevol acte que s'hagi produït abans de la data en la qual aquella tingui efecte. La denúncia tampoc no obsta de cap manera perquè el Comitè prossegueixi l'examen de qualsevol assumpte iniciat abans d'aquesta data.

Article 12

1. Qualsevol Estat part pot proposar una esmena i dipositar-la en poder del secretari general de les Nacions Unides. El secretari general ha de comunicar l'esmena proposada als Estats part i demanar-los que li notifiquin si desitgen que es convoqui una conferència d'Estats part a fi d'examinar la proposta i sotmetre-la a votació. Si dins els quatre mesos següents a la data d'aquesta notificació un terç almenys dels Estats part es declaren en favor d'aquesta conferència, el secretari general l'ha de convocar amb l'auspici de les Nacions Unides. Qualsevol esmena adoptada per la majoria dels Estats part presents i votants en la conferència, el secretari general l'ha de sotmetre a l'Assemblea General per a la seva aprovació.

2. Qualsevol esmena adoptada de conformitat amb el paràgraf 1 d'aquest article ha d'entrar en vigor quan hagi estat aprovada per l'Assemblea General de les Nacions Unides i acceptada per una majoria de dos terços dels Estats parts.

3. Les esmenes, quan entrin en vigor, són obligatòries per als Estats parts que les hagin acceptat; els altres Estats part segueixen obligats per les disposicions d'aquesta Convenció i per les esmenes anteriors que hagin acceptat.

Article 13

1. Aquest Protocol, els textos del qual en àrab, xinès, espanyol, francès, anglès i rus són igualment autèntics, és dipositat als arxius de les Nacions Unides.

2. El secretari general de les Nacions Unides ha de transmetre còpies certificades d'aquest Protocol a tots els Estats part en la Convenció i a tots els estats que hagin signat la Convenció.

Va entrar en vigor el 12 de febrer de 2002

Resolució 194/III del Parlament de Catalunya, sobre els Drets de la Infància

Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana

La Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana, en sessió tinguda el 7 de març de 1991, ha estudiat el text de la Proposició no de llei sobre els Drets de la Infància, presentada pel grup parlamentari de Convergència i Unió (Reg.18756) i de la Proposició no de llei sobre la Modificació de la Resolució 37/I del Parlament de Catalunya, sobre els Drets de la Infància, presentada pel Grup Socialista (Reg. 20137), i les esmenes presentades pels grups parlamentaris.

Finalment, d'acord amb l'article 135 del Reglament, ha adoptat la següent

Resolució

El Parlament de Catalunya, tenint presents la Declaració universal dels Drets de l'Infant, del 20 de novembre de 1959, la Resolució 37/I del Parlament de Catalunya, sobre els Drets de la Infància, del 10 de desembre de 1981, i la Convenció sobre els Drets de l'Infant, adoptada per l'Assemblea General de les Nacions Unides el 20 de novembre de 1989, proposa els principis de política de la infància següents:

1. La protecció de la infància s'ha de basar en l'interès superior de l'infant i s'ha de fonamentar en els principis de la llibertat i de la dignitat d'aquest i en el respecte als seus senyals d'identitat i a les seves característiques individuals i col·lectives. S'entén per infant tot ésser humà menor d'edat.
2. Tots els infants han d'ésser tractats igual per la llei.
3. La responsabilitat primordial de la criança i el desenvolupament de l'infant correspon en el mateix grau al pare i a la mare o, si s'escau, als seus representants legals. La política envers l'infant inclou totes les actuacions necessàries per a l'assoliment dels seus drets, tenint en compte que el benestar de l'infant va íntimament relacionat amb el de la seva família.

4. Les necessitats de l'infant han d'ésser satisfetes, sempre que sigui possible, allà on viu i creix i entre aquells amb qui viu i creix, tenint presents, alhora, el seu benestar material i el seu benestar espiritual.
5. L'organització jurídica de la família ha de tendir, com un dels seus objectius principals, a l'harmoniosa creixença de l'infant, el qual ha d'ésser reconegut com a persona amb existència pròpia.
6. És un dret de l'infant de viure amb els seus pares, excepte en els casos en què la separació es faci necessària. És també un dret de l'infant de mantenir el contacte amb el pare i amb la mare, si està separat d'un d'ells o d'ambdós.
7. Assegurar el compliment dels drets de l'infant és un deure dels pares i de la societat. La legislació i les actuacions en relació amb l'infant i la família han de fomentar i ajudar la correcta acció dels pares o dels seus representats legals en aquest sentit, tenint present que el coneixement d'aquests drets, tant de part dels adults com de part dels infants, es una garantia perquè es compleixin.
8. La societat ha de protegir l'infant en cas de mal ús de les facultats dels pares o de les facultats atribuïdes a altres persones que en tinguin cura.
9. Tot infant ha d'ésser protegit contra les formes de negligència, crueltat, explotació i manipulació encara vigents en la societat i ha d'ésser igualment protegit contra l'ús i el tràfic d'estupefaents i de psicòtrops i contra l'explotació i l'abús sexuals, incloent-hi la prostitució i les pràctiques pornogràfiques.
10. L'infant menysvalgut físicament, psíquicament o sensorialment ha de rebre les atencions necessàries que li permetin de valdre's per si mateix i que li facilitin la seva normalització social.
11. L'infant en situació de desprotecció familiar, temporal o permanent, té dret a una protecció i una assistència que substitueixin l'atenció familiar mitjançant un recurs alternatiu.
12. L'infant té dret a exercir drets civils i polítics tan aviat com es pugui formar un judici propi i sense més limitacions que les disposicions legals necessàries per a protegir les llibertats fonamentals dels altres.
13. Tot infant ha de rebre el màxim nivell d'educació possible. L'educació s'ha d'orientar vers la seva formació permanent. Els mètodes d'educació han d'ésser

susceptibles dels canvis necessaris per tal que els infants es puguin integrar en una societat canviant. El sistema educatiu ha d'ésser compensador i ha de tenir en compte el respecte a la pròpia identitat, a la llengua, al medi ambient, a la igualtat entre els sexes i també als valors culturals d'altres països.

14. Tot infant té dret al millor nivell de salut possible i a la prevenció del risc socio-sanitari, a tenir accés als serveis mèdics i rehabilitadors, quan siguin necessaris, i a beneficiar-se de la seguretat social.

15. Tot infant té dret al descans i al lleure i a participar en les activitats recreatives i culturals pròpies de la seva edat.

16. Els òrgans judicials i administratius que s'ocupen dels infants n'han de tenir present la psicologia i la personalitat.

17. Tot infant acusat o declarat culpable d'haver infringit la llei penal té dret que li siguin aplicades mesures alternatives, pedagògiques i no repressores i té dret a beneficiar-se de garanties jurídiques.

Palau del Parlament

7 de març de 1991

Índex temàtic dels articles de la convenció

	Article
adopció	21
ambient familiar, infants privats d'	20
associació, llibertat d'	15
conflictes armats	38
disminuïts	23
drets, aplicació dels	4
educació	
dret a l'	28
objectius de l'	29
estupefaents, protecció contra l'ús i tràfic d'	33
explotació	
altres formes d'	36
econòmica (treball de menors)	32
sexual i prostitució	34
expressió, llibertat d'	13
identitat, preservació de la	8
infant (definició)	1
informació, accés a la	17
interès superior de l'infant	3
internament, avaluació situació infants en centres de	25
joc, esbarjo i activitats culturals	31
justícia de menors, administració de la	40
maltractaments, protecció contra els	19
minories	30
nivell de vida	27
no-discriminació	2
nom i nacionalitat	7
norma més favorable	41
opinió de l'infant	12
pares	

direcció i orientació paternes	5
no-separació dels pares	9
responsabilitat en la criança	18
pensament, consciència i religió, llibertat de	14
recuperació integració social	39
refugiats	22
retencions i trasllats il·lícits	11
reunificació familiar	10
salut	24
seguretat social	26
supervivència (dret a la vida)	6
tortura, privació de llibertat, pena capital	37
venda i tràfic d'infants	35
vida privada, protecció de la	16